

mgvye.com

SAMPLE BOOK

မသွားရရင် သေနိုင်တယ်

နှင်းနှင်းစနေ

By Yusuke Ishida

mgvye.com

လူ တစ်ယောက် စက်ဘီး တစ်စီး
 အချိန် (၇) နှစ်ခွဲ
 တိုက်ကြီး (၅) တိုက် ၊
 (၈၇) နိုင်ငံ ၊ ခရီးမိုင်ပေါင်း
 ၅ သောင်း ၈ ထောင်ကျော်
 ကမ္ဘာ တစ်ပတ်

illustrated by maria

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၂၈)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ ပူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

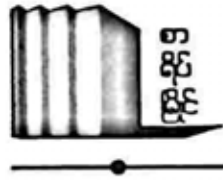

နှင်းနှင်းစနေ

မသွားရရင် သေနိုင်တယ်

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ မာဏ
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၃၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၇၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန့်(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ ကိုလတ်စာပေ
အမှတ် ၂၀၀၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၉ ၅၀၂၀၀၆၈၊ ၀၉ ၈၈၅၀၂၀၆၈၊ ၀၉ ၂၆၅၀၂၀၆၈

နှင်းနှင်းစနေ
မသွားရရင် သေနိုင်တယ် / နှင်းနှင်းစနေ။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၃။
စာမျက်နှာ - ၂၆၄၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၂၈) မသွားရရင် သေနိုင်တယ်

၂၀၂၃ ခုနှစ်အတွင်း ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

၁၈

နိုင်:နိုင်:စနေ
နလုံးသားနက်နက်မှာ
ပွင့်တဲ့ ပန်း

၂၂

နိုင်:နိုင်:စနေ
နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်လို
ပြုံးပါ

၁၉

ကိုလေးမြတ်
ကားဂိတ်

၂၃

ညီလေးငယ်
အဝါရောင်
ကောင်းကင်

၂၀

လင်းရောင်နီစော
ဒေါင်းမြရီ

၂၄

ပျိုး
ဖယောင်း ဥယျာဉ်

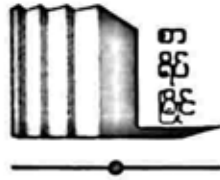
၂၁

ရွှေဥဒေါင်း
စစ်ရုံးသူ

၂၅

သက်ပိုင်မြန်မာပြန်
သမီးရတနာ

၂၀၂၃ ခုနှစ်အတွင်း ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

၂၆

နိုင်:နိုင်:စနေ
ပျော်ရွှင်ဖို့
ဒီလောက် မခက်ခဲပါစေနဲ့

၂၇

ထက်ဘုန်းရှိန်
မင်းရဲ
ကိုယ်ပိုင်ပုံစံလေးအတိုင်းသာ

စာရေးဆရာဇနီးမောင်နှံ၏ ၃၁ နှစ်ပြည့် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်အမှတ်တရ
စာရိပ်မြိုင် အမှတ်စဉ်

၃၀ နှစ် ၃၁

၃၀

သစ်ခက်အိမ်
ဘာညာကွဲကွဲ

၃၁

မိဖုရား
ဆူးဖယ်လက်

၂၈

|

နိုင်:နိုင်:စနေ
မသွားရရင် သေနိုင်တယ်

မာတိကာ

- ◆ အမှာစာ ဂ
- ◆ နိဒါန်း ၁၀
- ◆ အခန်း (၁) မြောက်အမေရိကနဲ့ ဗဟိုအမေရိက... မရပ်မနားခရီး
 - ၁။ စကားချီး “ပိုက်ဆံပေး” ၁၄
 - ၂။ ခရီးမထွက်မီ ပရမ်းပတာ ၁၈
 - ၃။ နှုတ်ဆက်ပါတယ်... ကိုယ့်ရဲ့ “ဘေးကင်းစင်” ရေ ၂၂
 - ၄။ ညရဲ့ အကြောက်တရား ၂၅
 - ၅။ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာဆီသို့ ၃၀
 - ၆။ အလက်စကာရဲ့ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များ ၃၄
 - ၇။ John Heich နဲ့ ဥတ္တရအလင်းတန်း ၃၇
 - ၈။ ယူကွန်မြစ်ပေါ်မှာ ၄၂
 - ၉။ ဧရာမမို့ခေါင်းကြီး ၅၀
 - ၁၀။ ပထမဆုံးအဖော် ၅၄
 - ၁၁။ ကြယ်ကြွေညနဲ့ လူအုပ်ကိုမုန်းတဲ့ ဂျင်မ် ၅၈
 - ၁၂။ အဘိုးအိုရဲ့ ခရစ္စမတ် ၆၃
 - ၁၃။ နတ်အပေါင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ချိုင့်ဝှမ်း ၆၆

၁၄။	မြင့်မြတ်သူရဲ့ အံ့ဖွယ်ဘဝ	၇၁
၁၅။	အစ်ကိုကြီး Seiji သယ်လာတဲ့ ကြောက်စရာသတင်း	၇၅
၁၆။	မက္ကဆီကိုရဲ့ အားကောင်းတဲ့ ကနဦးတိုက်ခိုက်မှု	၇၈
၁၇။	တောလိုက်ကျားသစ်ကို ရှာဖွေခြင်း	၈၂
၁၈။	Tikal ဘုရားကျောင်း	၈၇

◆ အခန်း (၂) တောင်အမေရိကတိုက်... ဓားပြတွေ သောင်းကျန်းတယ်

၁၉။	လူယက်မှု	၉၄
၂၀။	ကားပေါ်မှာ	၉၉
၂၁။	အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း	၁၀၄
၂၂။	အသစ်တစ်ဖန် စတင်ခြင်း	၁၀၈
၂၃။	အင်ဒီးစ် (Andes) တောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း	၁၁၄
၂၄။	မာချူးပီချူး ရှေးဟောင်းနယ်မြေက Tikal ဘုရားကျောင်းကို ကျော်လွန်နိုင်မှာလား	၁၁၇
၂၅။	အဲလ်ဘတ်	၁၂၀
၂၆။	Patagonia	၁၂၆
၂၇။	တောင်အမေရိက ကုန်းမြေရဲ့အဆုံး	၁၃၁

◆ အခန်း (၃) ဥရောပ... နေ့စဉ်နှင့် ထူးကဲမှုကြား

၂၈။	မြောက်ဥရောပမြို့ပြင် ရှင်သန်ရေးခရီးစဉ်	၁၃၆
၂၉။	ထိုက်ရှီယာ	၁၄၀
၃၀။	မို့ရောင်းတဲ့ဘကြီး	၁၄၇
၃၁။	ဟစ်အော်ငိုကြွေး	၁၅၀
၃၂။	Miss Eiko ရဲ့စကား	၁၅၄

◆ အခန်း (၄) အာဖရိက... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခရီးစဉ်

၃၃။	အာဖရိကတိုက်သို့ ခရီးနှင်ခြင်း	၁၆၂
၃၄။	အပြာရောင်တောအုပ်	၁၆၇
၃၅။	ငှက်ဖျားထခြင်း	၁၇၀

၃၆။	ဖြူစင်တဲ့ ကွာဟမှု	၁၇၄
၃၇။	အန္တရာယ်ရှိသည် (တန်ဇန်နီးယား)	၁၇၇
၃၈။	Baobab သစ်ပင်အောက်မှာနေတဲ့ “ပေါက်ပေါက်” (တန်ဇန်နီးယား)	၁၈၂
၃၉။	မိုလမ်ဘစ်မေမေ	၁၈၅
၄၀။	စက်ဘီးတပ်ဖွဲ့စည်းခြင်း (ဇင်ဘာဘွေ)	၁၈၈
၄၁။	ကျွန်တော်တို့ရဲ့ခရီးစဉ်	၁၉၃
၄၂။	ကျွန်တော်တို့ရဲ့ထောင်စုနှစ်	၁၉၆
၄၃။	ငှက်ကုလားအုတ်ဥ စားနည်း	၂၀၀
၄၄။	ဆည်းဆာအောက်မှာ	၂၀၃
၄၅။	အာဖရိကပန်းတိုင် အောင်မြင်ခဲ့ပြီ	၂၀၇
၄၆။	ဇာတိမြေ	၂၁၁
၄၇။	ကံကြမ္မာရဲ့ ကြီးဆွဲရာ	၂၁၄
၄၈။	ပိရမစ်ကို အကောင်းဆုံးရှုနည်း	၂၁၉
၄၉။	စက်သေနတ်နဲ့ ချိန်ခံရတဲ့အခါ	၂၂၁
၅၀။	လှပသောအပြုံး	၂၂၄
၅၁။	ဘယ်တော့မှ မပြုံးတဲ့ ကောင်မလေး	၂၂၇
၅၂။	Hunza တောင်ကြားမှာ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေသူ (ပါကစ္စတန်)	၂၃၂
၅၃။	“၉၁၁” အံ့ကြွမှုကြီး	၂၃၆
၅၄။	အိန္ဒိယ ဗာရာဏသီ	၂၃၉
၅၅။	အန်ကောဝပ်က Tikal ဝိမာန်တော်ကို ကျော်နိုင်မှာလား	၂၄၄
၅၆။	ရှင်သန်ခြင်းရဲ့အသိတရား	၂၄၈
◆	နိဂုံး	၂၅၇
◆	နောက်ဆက်တွဲ	၂၆၀
◆	ထိုင်ဝမ်ဗားရှင်းအတွက် နောက်ဆက်တွဲ	၂၆၃

အမှာစာ

စက်ဘီးစီးတဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ ခင်မင်ပါတယ်။ သူက တစ်နှစ်တာမှာ အချိန် ၁၁ လလောက်က စက်ဘီးစီးနေ၊ ခရီးသွားနေတဲ့လူ တစ်ယောက်ပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးမထွက်ရင်တောင် သူက သူ့နေတဲ့ဒေသတိုက်မှာ အမြဲ စက်ဘီးစီးနေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ စက်ဘီးစီးအဖွဲ့နဲ့ တစ်ခါတလေ သူတစ်ယောက်တည်း စီးနေတတ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း သူ အကြိမ်ကြိမ် စီးခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြန်မာမှာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် သူ့စီးခဲ့တာက မန္တလေးကနေ ကော့သောင်းအထိပါ။ အခု ဒီအမှာစာ ရေးနေချိန်မှာလည်း အဲဒီအစ်ကိုကြီးဟာ ထိုင်ဝမ်ကျွန်း တစ်ပတ်စီးဖို့ ခရီးစနေခဲ့ပါပြီ။

ခင်မင်ရတဲ့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးက စက်ဘီးစီးရင်း လမ်းတစ်လျှောက် သူ တွေ့ခဲ့တဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေ၊ လူတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက် မျှဝေတဲ့အခါ စက်ဘီးစီး ခရီးသွားခြင်းရဲ့ အရသာကို ကျွန်မလည်း ခံစားချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကျွန်မ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးတဲ့အရာဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီအစ်ကိုကြီးက စာအုပ်တစ်အုပ် မျှဝေလာပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်က “မသွားရရင် သေနိုင်တယ်” ဆိုတဲ့ Yusuke Ishida ရေးသားထားတဲ့ တရုတ်ဘာသာပြန်စာအုပ်ပါ။ ဂျပန်စက်ဘီးသမားတစ်ယောက် ကမ္ဘာပတ် စက်ဘီးစီးတဲ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ပါ။ နဂိုကတည်းက အဲဒီအစ်ကိုကြီးကို အားကျနေတဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီစာအုပ်

အဖိုးကိုမြင်တာနဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့မိတယ်။ ခရီးသွားရတာကို ကျွန်မ ကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးဝေးတွေ သွားဖြစ်တဲ့အခါ လေယာဉ်နဲ့၊ ကားနဲ့ သွားရတာ တောင် ပင်ပန်းတယ်လို့ တစ်ခါတလေ ခံစားရပါတယ်။ စက်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်တဲ့ ခံစားချက်က ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ ကျွန်မ အရမ်းသိချင်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ စာအုပ်ကို ချက်ချင်းရှာပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ခရီးတစ်ခု စတင်ဖို့ သတ္တိလိုသလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတွေလည်း လိုပါတယ်။ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တစ်ခု ထူဖို့ လိုသလို အဲဒီပန်းတိုင်ကို အရောက် သွားမယ့် ဇွဲလုံ့လဝီရိယလည်း လိုပါတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း၊ ထိန်းသိမ်း နိုင်စွမ်းလည်း အများကြီးလိုပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ဗဟုသုတရစရာတွေ ပါသလို အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားရဲတဲ့ ခွန်အားတွေလည်း ပါရှိပါတယ်။ ဘဝဟာ ခရီးစဉ်တစ်ခုပါ။ လမ်းပေါ်ရောက်နေမှ ခရီးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့စဉ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေတာဟာလည်း ခရီးသွားခြင်းတစ်ခုပါပဲ။ ဒီခရီးလမ်းမှာ အခက်အခဲတွေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို မလွဲမသွေ တွေ့ကြုံရပါတယ်။ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင် ရဲတဲ့ စိတ်နေသဘောထားတစ်ခုကို ဒီစာအုပ်မှာ ဖတ်ရှုရမှာပါ။ ပန်းတိုင်ဆီ အရောက်လှမ်းတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရမှာပါ။ စက်ဘီးစီးဝါသနာပါတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေအတွက်သာမက ခရီးသွားဝါသနာပါသူတွေအတွက်ရော ကိုယ့်ရည်မှန်းရာ ပန်းတိုင်ဆီ ခက်ခက်ခဲခဲလှမ်းနေတဲ့ ဘဝခရီးသွားတွေအတွက်ပါ ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန် မျှဝေပါတယ်။

ကမ္ဘာတစ်ပတ် သို့မဟုတ် သံသရာခရီးတစ်ပတ်ကို စိတ်ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ဖြတ်သန်းပြီး လမ်းခရီးပေါ်က အလှတရားတွေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ရင်နဲ့အမျှ ခံစားနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခင်လေးစားလျက် . . .
 နိုင်းနိုင်းစနေ

နိဒါန်း

ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာပတ်ရတာလဲ။
 တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိခဲ့ပါဘူး။
 သိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ “ကမ္ဘာပတ်ဖို့” ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်နေ
 ခဲ့ပါပြီ။

အရင်းစစ်ကြည့်တော့ စာရေးဆရာ Jules Verne ရဲ့ဝတ္ထု “Around the
 World in Eighty Days” လွမ်းမိုးမှုကြောင့်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

အလယ်တန်းတုန်းက ဒီဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်မှာ ကျွန်တော်
 ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့တယ်။ အတန်းပြီးဖို့ပဲ ကျွန်တော် အာရုံစိုက်ခဲ့တော့ စာပါ
 အကြောင်းအရာကို အသေးစိတ် မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်တွေ့လိုက်
 တာနဲ့ “ဒီစာရေးဆရာက ရက် ၈၀ တည်းနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပတ်ခဲ့တယ်” လို့ပဲ
 တထစ်ချ ထင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်လို တောက လာတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် ဒါဟာ သိပ်
 ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ကောင်းခဲ့တယ်။ ရက်တိုတိုအတွင်းမှာ တကယ်ပဲ ကမ္ဘာပတ်နိုင်
 သလား။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ကျွန်တော် အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့မိတယ်။
 ကျွန်တော့်အတွေးအိမ်ထဲမှာ အဆုံးအမဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကြီးက ဘွန်ဇိုင်းပင်ငယ်လေးနဲ့
 တူပြီး ကိုယ်တိုင်က ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်

ကျွန်တော့်ရဲ့ “ကမ္ဘာပတ်ရက် ၈၀” ခရီးစဉ်ကို စတင်နေခဲ့တော့တယ်။

အဲဒီလို စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတဲ့နောက် ၁၀ နှစ်အကြာမှာ “ကမ္ဘာပတ်ခရီးစဉ်” ပေါ် ကျွန်တော် တကယ်ခြေချခဲ့တော့တယ်။

ဒီလောကမှာ မွေးဖွားလာခဲ့မှတော့ ဒီလောကကြီးကို သေချာကြည့်ရမယ်။ ဒီလိုအတွေးက မပြတ်ချဲ့ထွင်ပြီး ချုပ်တည်းမရ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒီခရီးစဉ်အတွက် ကျွန်တော် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ “ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်မယ် ဆိုမှတော့ ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ်တွေကို ရှာဖွေမယ်” ဆိုတာပါ။

ဘယ်လိုမျိုးကမှ ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ် ဖြစ်မလဲ။ ဒါကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ပြီး ကမ္ဘာ့ နံပါတ်တစ်လို့ ထင်တာတွေကို သတ်မှတ်မယ်။ သဘာဝရှုခင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာရဲ့တစ်နေရာရာမှာ အလှဆုံးမြင်ကွင်းတွေက ရှိကို ရှိတယ်။ လူ့ပြည်ရောက်လာမှတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပစ်ပြီး ကမ္ဘာ့ အကောင်းဆုံးတွေကို ရှာဖွေမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ “ရတနာ” ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေချင်ခဲ့တာပါ။

ဒါ့အပြင် အဲဒီ “ရတနာ”တွေကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုအရှိဆုံးနဲ့ ရှာဖွေနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စက်ဘီးစီး ကမ္ဘာပတ်ဖို့ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ခြေအစုံကို အားကိုးပြီး ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ရင် လှပတဲ့အရာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ဝမ်းမြောက်မှုကလည်း ပိုကြီးမားမယ် ထင်ပါတယ်။ ရထား၊ ဘတ်စ်ကား ဒါမှမဟုတ် အငှားကားနဲ့သွားရင် သတ်မှတ်ရာနေရာ ရောက်တဲ့အခါ “နောက်ဆုံးတော့ ခက်ခက်ခဲခဲရောက်လာခဲ့ပြီ” ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ရှိနိုင်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်အားနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်တဲ့အခါ စိတ်နှလုံးက ဘယ်လောက်တောင် အစွမ်းထက် ပြင်းပြနိုင်မလဲ ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလို အမှတ်တရတွေကို ချန်ထားရစ်ခဲ့နိုင်ရင် ကိုယ့်ဘဝအတွက် အရမ်းကျေနပ်မိမှာလို့လည်း ကျွန်တော် ကြိုမှန်းဆမိပါတယ်။

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စက်ဘီးနဲ့ ကျွန်တော် ခရီးမျိုးစုံထွက်ခဲ့ဖူး တယ်။ စက်ဘီးစီးခရီးသွားခြင်းရဲ့သမာဓိကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရတော့ တခြား နည်းနဲ့ ခရီးသွားခြင်းက ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်မှု မရစေခဲ့တော့ပါဘူး။ “ခရီးဆုံးထိ ရောက်ခဲ့ပြီ” ဆိုတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုသာမက ထိတွေ့ ဆက်ဆံရတဲ့ လူတွေ၊ သဘာဝ

တရားတွေ၊ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ နေရာဆီကနေ တိုးဝင်လာတဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာတွေကလည်း အရာရာကို လှပစေခဲ့ပါတယ်။

“မပင်ပန်းဘူးလား” လို့ လူအများက မေးတတ်ခဲ့ကြတယ်။ အလေ့အထ ရှိသွားပြီဆိုရင် မပင်ပန်းတော့ပါဘူး။ မောပန်းတဲ့အခါ ခေတ္တရပ်နား အနားယူလို့ ရပါတယ်။ ခရီးတကယ်ထွက်ချိန်ကျမှ ကိုယ်စတင်လိုက်တဲ့ ခရီးဟာ မထင်မှတ်ဘဲ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်သွားခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။

အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အကျပ်အတည်းမျိုးနဲ့လည်း ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရ သလို ပျော်စရာတွေနဲ့လည်း တွေ့ထိခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားခြင်း ကိုယ်၌က နှိုင်းမရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ မူလစီစဉ်ထားတဲ့ ခရီးချိန်က ၃ နှစ်ခွဲပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ နှစ်ဆကျော် တိုးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ၇ နှစ်ကြာ ကမ္ဘာပတ်ခဲ့တဲ့ တကယ့်အကျိုးအမြတ်က ဘာတွေလဲ။

တကယ်ပဲ ကိုယ့်စိတ်နှလုံး ကျေနပ်စေတဲ့၊ မေ့မရတဲ့ အမှတ်တရတွေ ကျန်ခဲ့သလား။

ပြီးတော့ ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ်လို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို တကယ်ရှာ တွေ့ခဲ့သလား။

ဒါတွေကို ဒီစာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးထားပါတယ်။ ဒီမေးခွန်းတွေရဲ့အဖြေကို ရှာဖွေဖို့ ဒီစာအုပ်ကနေတစ်ဆင့် ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ခရီးထွက်ရအောင် စာဖတ်သူတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

အခန်း | ၁

—

မြောက်အမေရိကနဲ့ ပဟိုအမေရိက... မရပ်မနားခရီး

စကားချီး

“ပိုက်ဆံပေး”

“ဟာ... ဒါလား အလက်စကာ”

လေဆိပ်က ထွက်လာတဲ့တစ်ခဏ ကျွန်တော် အရောင်ဖျော့ ချောက်ချား သွားတယ်။

ဇူလိုင်လ ဆိုပေမဲ့ အလက်စကာက ဂျပန် နွေရာသီနီးနီး ပူတယ်။ နေရောင်ခြည်က ဂျပန်ထက်တောင် ပြင်းနိုင်သေးတယ်။

အလက်စကာလို့ ဆိုလိုက်ရင် ကျွန်တော့်သိစိတ်ထဲမှာ ‘အေးတယ်’ ဆိုတာပဲရှိတယ်။ အခုတော့ ပြင်ဆင်ချိန်တောင် မရလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဝတ်ထားတဲ့ သိုးမွေးခြေအိတ်နဲ့ အမွေးပွအင်္ကျီက လုံးဝအပ်စပ်မနေလို့ မအောင့်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ်လိုက်မိတယ်။ ပူပြင်းတဲ့ ဂျပန်ပြည်ကနေ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်နဲ့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်လာခဲ့တာလေ။

တီရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီတို့ အမြန်လဲပြီး ခရီးစပြင်ဆင်ဖို့ လေဆိပ်ခန်းမကနေ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်တယ်။ စက်ဘီးကို တစ်စစိဖြုတ်ပြီး ကတ်ထူဖာထဲထည့်၊ လေယာဉ်နဲ့ သယ်ခဲ့တာကြောင့် အရင်ဦးဆုံး တပ်ဆင်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက တိတ်ဆိတ်လွန်းနေတယ်။ လေယာဉ်အတူဦးလာသူတွေ အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြပြီ။ ရထားဘူတာလောက်သာရှိတဲ့ လေဆိပ်က ခဏတွင်းချင်း ဟင်းလင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ငှက်ကလေးတွေက တကျိကျိအော်ရင်း ခန်းမထဲ ခုန်ဆွ

ခုန်ဆွ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတယ်။ မျက်စိရှေ့မှာက ကျယ်ပြန့်တဲ့ တောရိုင်း
ပြင်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ပြီး အဝေးက မှောင်နက်နက် ထင်းရှူးအုပ်ကို မြင်နေရတယ်။
ကတော့ပုံ ထင်းရှူးတောအုပ်ဆိုတာ ဒါလား (ကတော့ပုံ၊ အပ်သဏ္ဍာန်အရွက်ပါတဲ့
ထင်းရှူးပင်/ဘာသာပြန်သူ)။ ပိုဝေးတဲ့နေရာမှာ မတ်စောက်မြင့်မားတဲ့ အမြစ်မီး
တောင်တန်းကြီးက မားမားရပ်လို့၊ ကောင်းကင်မြင့်မြင့်ကြီးက အဆုံးအစမဲ့နေတယ်။
ဂျပန်ပြည်နဲ့ သိသိသာသာ ကွဲပြားနေပြီး မြင်ရတာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိလှတယ်။
စက်ဘီးတပ်ဆင်ပြီးနောက် ခရီးဆောင်အိတ်တွေ ပြင်ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် အိတ်
၆ အိတ် သယ်ခဲ့တယ်။ ရွက်ဖျင်တဲထိုးဖို့နဲ့ အအေးဒဏ်ကာကွယ်ဖို့ပစ္စည်း၊ လဲဝတ်ဖို့
အဝတ်အစား၊ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ အဘိဓာန် စတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကင်မရာ၊ ကိရိယာ
တန်ဆာပလာနဲ့ ဆေးဝါး။ ကမ္ဘာပတ်မှာဆိုတော့ ခရီးဆောင်ပစ္စည်းတွေများတာက
သဘာဝကျပါတယ်။

၈၈ ပေါင်ကျော်ရှိတဲ့ ခရီးဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲတင်ပြီးတဲ့
နောက် စက်ဘီးတွန်းပြီး လမ်းပေါ်ကျွန်တော် စတက်လိုက်တယ်။ လမ်းကဖြောင့်
တန်းပြီး ကျယ်ပြန့်တဲ့လမ်းမကြီးပါ။ ညီညာအောင်ခင်းပြီး လှလွန်းပေမဲ့ ခြောက်
ကပ်ကပ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကပဲ အမေရိကန်ရှုခင်း ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

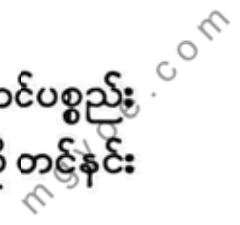
“ကဲ ခရီးစတော့မယ်” စိတ်ထဲ အသံနိမ့် ပြောလိုက်ပြီး သူ့ရဲကောင်းဆန်တဲ့
ခံစားချက်ထဲ ကျွန်တော် မှိန်းမျောသွားမိတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်လကြာရှည်
မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်က အခုချိန်ကစပြီး လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ပါတော့မယ်။
တည်ကြည် လေးနက်စွာနဲ့ ခြေခင်းကို ကျွန်တော် နင်းလိုက်တယ်။ လေးလေးလံလံ
စက်ဘီးက ရှေ့ကို ရွေ့သွားတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

စက်ဘီးဦးက ရုတ်တရက် ယမ်းခါပြီး လုံးဝ ထိန်းမရ ဖြစ်သွားတယ်။
ခရီးဆောင်ပစ္စည်းတွေ လေးလွန်းနေတာကြောင့် စက်ဘီးက တစ်ဖက်ကို ခပ်အိအိ
ယိုင်ပြီး လမ်းဘေးအကာကို တိုက်လုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကမန်း
ကတန်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်တယ်။ စက်ဘီးရပ်သွားတာနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ခြောက်
သွေတဲ့ လေက နောက်ကျောကို တိုးတိုက်သွားတယ်။

“ဒီလို. . . ဒီလိုပုံနဲ့ စီးလို့ရပါ့မလား”

အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပြင်ဆင်မှုလုပ်ထားပေမဲ့ ခရီးဆောင်ပစ္စည်း
က ခန့်မှန်းထားတာထက် အလေးချိန် ပိုနေတယ်။ လူတစ်ယောက်လုံးကို တင်နင်း

ရသလိုပါပဲ။

ဒါက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ ခရီးစဉ်မှမဟုတ်တာ။

သတိနဲ့ စက်ဘီးကို ကျွန်တော် နင်းလိုက်ပြန်တယ်။ စက်ဘီးက ဒယ်မ်း ဒယ်ိုင်နဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြေးလမ်းပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်သွားတယ်။ ပွမ်... ပွမ်... ပွမ်... နောက်က အဆက်မပြတ် တီးလိုက်တဲ့ ကားဟွန်းသံ ကြောင့် ကျွန်တော် ဇောချွေး ပြန်သွားတယ်။

“ပျာယာမခတ်နဲ့”

စက်ဘီးကိုနင်းရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အားပေးလိုက်တယ်။ ဒီကနေတော့ ၁၂ မိုင်ကျော်အကွာမှာရှိတဲ့ Anchorage မြို့ကိုရောက်ရင် ရပါပြီ။ ဒီအကွာအဝေးက ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ ညနေ ၄ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ တအောင့်လောက်စီးပြီး လမ်းဆုံတစ်ခုနား ကျွန်တော် ရောက်လာတယ်။ ဘယ်ဘက် ဆက်နင်းရမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ ရုတ်တရက် ရှေ့မှာ လူမည်းအမျိုးသမီး တစ်ယောက် လျှောက်လာတာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်။ သူ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက အလွန်အကျွံဖြစ်ပြီး နည်းနည်းတော့ ကြောက်ဖို့ကောင်းနေတယ်။ ချက်ပေါ် ခေါင်းစွပ် အားကစားအင်္ကျီ ပန်းရောင်တောက်တောက်နဲ့ အနက်ရောင်နေကာမျက်မှန် တပ်ထားတာက အလက်စကာရဲ့ ပုံရိပ်နဲ့ လုံးဝ လိုက်ဖက်မနေပါဘူး။

အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အနံ့အသက်ကို ခပ်ပျပျ ရှူလိုက်မိပေမယ့် အားကစား အင်္ကျီအောက်က ဗုံးနှစ်လုံးရဲ့ ညှို့ငင်မှုနောက် ကျွန်တော့်မျက်လုံး ပါသွားတယ်။ လမ်းမေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလို အတွေးပေါ် လာတာနဲ့ မှိုင်းမောတဲ့စိတ်က ပျောက်သွားတယ်။ ဒီနေရာက လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံ အမေရိကန်လေ၊ နောက်ဆက်တွဲ စိတ်ဝင်စားစရာဇာတ်လမ်း ရှိရင်လည်း ရှိလာ နိုင်တာပါပဲ။

တဏှာအတွေးကို မျက်နှာပေါ် မပေါ်အောင် ကျွန်တော် သတိထားပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ကျေးပျူငှာ စကားစလိုက်တယ်။

“Excuse me”

သူ့ဘက်က ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မလာဘူး။ ပါးစပ်က ပီကေကို အဆက်မပြတ် ဝါးနေရင်း ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သူ အကဲခတ်တယ်။ နေကာမျက်မှန်ကနေ လူကို ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်စေတဲ့ အလင်းရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်။ အသံတိတ်ညည်းပန်းမှုက ကျွန်တော်ရဲ့သကာအတွေးကို ချက်ချင်း ပျောက်သွားစေခဲ့တယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူကိုမှ လမ်းမေးလိုက်မိပြီ ထင်ပါရဲ့. . . ။

ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ အခုချိန်မှတော့ မမေးမိချင်ဟန်ဆောင်လို့မှ မရတော့တာ။ ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ဆက် မေးလိုက်မိတယ်။

Arr.. Arr... which way to down town?

(မြို့ထဲ ဘယ်လိုသွားရမလဲ)

အမျိုးသမီးက စိတ်မပါဟန်နဲ့ ပျင်းကြောတစ်ချက် ဆန့်လိုက်တယ်။ အမွေးထူလပျစ် ချိုင်းကြားကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်က ပိုအံ့မှိုင်းသွားတယ်။ သူက ပီကေကို ပျင်းရိပျင်းတွဲဝါးရင်း ပြောတယ်။

“Give me one dollar” (ငါ့ကို တစ်ဒေါ်လာပေး)

“ဟမ်”

“Give me one dollar”

ကျွန်တော့်ဆီ ပိုက်ဆံတောင်းနေတာပဲ။ အမေရိကန်မှာ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ လူနဲ့ အရင်ဦးဆုံး ပြောဖြစ်တဲ့စကားက အဲဒီလိုလား။ ကျွန်တော်က လမ်းမေးရုံလေး ပဲကို။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင် စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူက မျက်နှာပလာနဲ့ ပီကေဆက်ဝါးနေတယ်။

“No, thank you” စိတ်မပါတဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြော လိုက်တယ်။

ပိုက်ဆံ အတောင်းခံရတာကိုတောင် ဘာလို့ “No, thank you” လို့ ပြန်ဖြေမိပါလိမ့်လို့ တစ်ဖက်က စဉ်းစားရင်း တစ်ဖက်က နေရာကနေ အမြန် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာလိုက်တယ်။

စက်ဘီးနင်းရင်း ကျွန်တော် အသက်ဝဝတစ်ချက်ရှုလိုက်တယ်။ တကယ်ပဲ ခရီးအဖွင့်ကလည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရှိလိုက်တာ။ စဉ်းစားလေ ကိုယ်အသုံးမကျ လေ ခံစားရတယ်။ ခရီးမစခင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ခဲ့တာတွေက ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခေါင်းထဲ စိစိရီရီ ပေါ်လာပြန်တယ်။

အဲဒါတွေက တကယ့်ကို မကောင်းတဲ့နိမိတ်တွေ ပြခဲ့လေသလား။

အဲဒီလို တွေးလိုက်တာနဲ့ စက်ဘီးနင်းရတာ ပိုလေးသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ခရီးမစခင်ကတည်းက အဆင်ကို ချောမနေခဲ့တာပါ။

ခရီးမထွက်မီ ပရမ်းပတာ

ဒါက ခရီးမစခင် ၂၅ ရက်အလိုမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီတုန်းက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ ၁၀ ရက်နောက်ပိုင်း အလုပ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတာကြောင့် အလုပ်လွှဲပြောင်းဖို့ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်များနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း ညနက်မှ အိပ်ပြန်ရောက်ပါတယ်။

“အနှေးနဲ့ အမြန် အလုပ်ထွက်မှာပဲကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် လုံးပန်းနေရသေးလဲ”

စိတ်ထဲက မကျေမနပ်ရွတ်ရင်း နက်တိုင်ဖြုတ်ပြီး အိမ်သာထဲ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်တယ်။

“အား”

အိမ်သာထဲကနေ ကျွန်တော် စူးစူးရှရှ အော်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီးက သွေးရောင်သန်းနေတယ်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကျမှဖြစ်ရတာလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ နာတာရှည် ကျောက်ကပ်ရောဂါရှိပါတယ်။ Nutcracker လို့ခေါ်ပါတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကျောက်ကပ်သွေးကြောပေါက်ပြဲပြီး သွေးက ဆီးထဲရောက်သွားတာပါ။ ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ပေမဲ့ ဆီးသွေးပါရင်

တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ဆေးရုံတက်ရပါတယ်။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း သက်သာနေလို့ ကျွန်တော်က ရောဂါပျောက်သွားပြီ ထင်နေခဲ့တာပါ။ ပိုစိတ်ချရအောင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လကမှ ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော် သွားစစ်ဆေးခဲ့ပါသေးတယ်။ အဖြေကလည်း “အိုကေတယ်” တဲ့၊ ခုက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကျမှ ရောဂါက ဘာလို့ ဖောက်ရတာလဲ”

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး အိမ်သာပေါ် ကျွန်တော် ထိုင်နေလိုက်မိ တယ်။ ဒီလိုခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စက်ဘီးစီးပြီး ဘယ်လို ကမ္ဘာပတ်မလဲ။ ပိုဆိုးတာက နောက် ၁၀ ရက်နေရင် ကျွန်တော် သေသေရှင်ရှင် ကုမ္ပဏီက ဂရုမစိုက်တော့ဘူး ဆိုတော့ ကျန်းမာရေးအာမခံကတ်လည်း သက်တမ်းကုန်သွားမယ်။ ဆေးရုံတက် တဲ့ရက် ကြာရင် ခရီးသွားစရိတ်တွေက ဆေးရုံတက်စရိတ် ဖြစ်သွားတော့မယ်။ အိပ်မက်ပြိုကွဲ၊ အလုပ်လက်မဲ့နဲ့ လူ့ဘဝလည်း မှောင်မိုက်ပြီး အသုံးမဝင်တဲ့ လူပို ဖြစ်သွားတော့မယ်။

တစ်ယောက်ယောက်က ခြေအစုံကိုကိုင်ပြီး အောက်ကို ဆွဲချနေသလိုမျိုး အောက်ကို ကျွန်တော် အဆက်မပြတ် ပြုတ်ကျနေတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ တစ်ချိန်က အမှတ်ရစရာတွေကလည်း ဒီအချိန်မှာ နိုးထလာပြန်တယ်။

“ဟိုပေဒင်ဆရာ အဘွားအိုရဲ့ ကြိုတင်ဟောကိန်းက တကယ်ကို မှန်နေ တာလား”

အဲဒီ ပေဒင်ဆရာ အဘွားအိုကို စိတ္တဇဆေးရုံတစ်ရုံမှာ ကျွန်တော် သိခဲ့ တာပါ။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက အဲဒီဆေးရုံမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ လူနာရဲ့နေ့စဉ်ဘဝကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်၊ သူတို့နဲ့စကားပြောပေးတဲ့ အလုပ်ပါ။ အဲဒီအဘွားအိုက အအေးဒဏ်ခံ အင်္ကျီအညိုရောင်ကို ဝတ်ထားတယ်။ ဆေးရုံမှာ နေတဲ့လူနာဆိုပေမယ့် သူ့အပြုအမူတွေက လုံးဝပုံမှန်ပါ။ ပုံမှန်ဖြစ်လွန်းလို့ သူ့ဘာလို့ ဆေးရုံလာတက်မှန်း နားမလည်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့အစွမ်း ရှိပြီး အာရုံ အစွမ်းထက်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီလူရဲ့ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို အခိုင်အမာ သူ ဟောနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူ ဟောတာ သိပ်မှန်တယ်လို့ ဆေးရုံမှာ သတင်းပြန့်နေပါတယ်။

ပေဒင်တွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတာကြောင့် အဘွားအိုဆီ ပေဒင် တွက်ဖို့လည်း အစီအစဉ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ တစ်ခါက အဘွားအိုရဲ့ အေးစက်စက် ညိုမည်းမည်း မျက်နှာက ကျွန်တော့်နားကပ်လာပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှမမေး

ရသေးခင် သူက သူ့သဘောနဲ့သူ ကျွန်တော့်ကို တွက်ပေးတော့တယ်။

“မင်းကလီစာ တစ်ခုခုမှာ နာတာရှည်ရောဂါရနေတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူပြောတာ မှန်သွားပါတယ်။

“မင်း ရည်းစားသုံးယောက် ထားဖူးတယ်”

“အာ... အင်း...”

ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်ကြောင်းနဲ့ နောက်ခံအကြောင်းကို အဘွားအိုက လှစ်ဟလိုက်တယ်။ တကယ့်အစွမ်းထက်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဟောလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ်ဟောကိန်းက မထင်မှတ်စရာပါ။

“သာယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ဘဝကို မင်း ဖြတ်သန်းရမယ်။ အဲဒီဘဝက စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ စွန့်စားမှုတွေဆိုတာ မရှိဘူး”

ဟုတ်လို့လား... ကျွန်တော် အဲဒီလိုတွေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်က စက်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပတ် စွန့်စားဖို့လေ။

ခဏလောက် မှင်သက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်က ရုတ်တရက် တောက်လောင်လာတယ်။ ဟား... စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ... ကောင်းပြီလေ... ကံကြမ္မာကို ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်”

အရင်ကတည်းက ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကျွန်တော် လက်ခံလွယ်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်လာတာနဲ့ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကြောင့်လို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်တတ်တယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီတုန်းက စက်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာပတ်မယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်က ဦးတဝါးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ ဗေဒင်အဟောကိုကြားတော့ ကျွန်တော့်သွေးဗွက်ဗွက်ဆူသွားတယ်။ စိတ်အားထက်သန်မှုကလည်း ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားအိုနဲ့တွေ့ပြီး ငါးနှစ်အကြာ ကမ္ဘာပတ်မယ့်ခရီးစခန်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်သာပေါ်ထိုင်လျက် ထိုင်းမှိုင်းညှိုးငယ် စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကျမှ ဆီးသွေးပါရတာလဲ”

“ဒါဟာ အဆင်ပြေချောမွတ်တဲ့ဘဝဆီ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့လမ်းကို မသွားပါနဲ့လို့ ကံကြမ္မာက ပြောနေတာလား”

ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ချွေးစေးတွေ ရွဲနှစ်သွားပြီး နေရထိုင်ရ ခက်လာတယ်။ အိမ်သာပေါ် ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက် အကြာကြီး ထိုင်နေမိလိုက်တယ်။

mgyoe.com

သုံးရက်အကြာမှ ကျွန်တော် ဆေးရုံရောက်သွားတယ်။ “ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါ”
 လို့ ဆရာဝန်ပြောမှာကို ကြောက်လို့ ချက်ချင်း ဆေးရုံသွားပြဖို့ စိတ်မပါခဲ့ဘူး။
 ဆီးသွေးပါတာ အလိုလို ကောင်းသွားမယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၃
 ရက် အကြာမှာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ မပေါ်လို့ ဆေးရုံရောက်သွားတာ ဖြစ်တယ်။
 ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော့်အသိဆရာဝန်ရှိတယ်။ မျှော်လင့်ချက် အတိုအစကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး
 ဒီခရီးစဉ်အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီ
 အခြေအနေရောက်နေလည်း ကျွန်တော် ခရီးစမယ်လို့ အထူးတလည် အလေးထား
 ပြောမိတယ်။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို ကိုယ်တိုင်တောင် အထူးအဆန်းဖြစ်မိတယ်။
 ဆရာဝန်က နားထောင်ပြီး ခပ်အေးအေး တစ်ခွန်းပြောတယ်။

“မင်း ခရီးစတဲ့ရက် မိစေရမယ်ကွာ”

“တကယ်... တကယ်လား”

ဆေးရုံတက်ဖို့ ကျွန်တော် အမြန်စီစဉ်လိုက်တယ်။ ခရီးစထွက်မယ့် သတ်
 မှတ်ရက်က သုံးပတ်ပဲ လိုပါတော့တယ်။

နှုတ်ဆက်ပါတယ် ကိုယ့်ရဲ့ ဘေးကင်းရန်ရေ

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို အထူးကြပ်မတ် ကုသပေးတယ်။ ခါတိုင်းထက် ပုလင်းကြီးနှစ်ဆချိတ်ပေးတယ်။ ၄ ရက်အကြာမှာ ဆီးထဲ သွေးလုံးဝမပါတော့ဘူး။ အခု သက်သာသွားလည်း နောက်ပိုင်း ရောဂါဖောက်မဖောက် အာမ မခံနိုင်ပါဘူး။ ခရီးမစခင် ဆီးသွေးပါတာက သိပ်မကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပါ။ ကျွန်တော် သေမတတ် လန့်မိပါတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာတောင် အိပ်မက်ကို ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ် ခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ ဒီအချိန်မှာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် တစ်သက်လုံး နောင်တရနေမယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ယုံတယ်။

“တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ရော... ဖြစ်ခါမှဖြစ်ရောကွာ” လို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်တယ်။

“ဒီလို အခြေအနေဆိုလည်း သွားကို သွားမယ်။ ကံကြမ္မာကို ငါ ပြောင်း လဲမယ်။ ဆီးသွေးပါလည်း ငါ ခရီးစမယ်”

ဆေးရုံဆင်းပြီးနောက် ကျွန်တော် အိပ်ချိန်တောင်မရတော့ပါဘူး။ အလုပ် ကို ကပျာကယာစီမံ၊ နှုတ်ဆက်ပွဲတက်ပြီးနောက် ခရီးစဖို့ အဓမ္မစီစဉ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ခရီးထွက်မယ့်နေ့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

လေဆိပ်လိုက်ပို့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေ ပေမဲ့ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အိပ်မက် မက်သလို ဝါးတားတား ဖြစ်နေ

တယ်။ “ခရီးစ”တဲ့ ခြေလှမ်းဆီ ရောက်ဖို့ အင်အားတွေ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် သုံးခဲ့လို့လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

လေယာဉ်ထွက်တော့မယ်။

မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ လက်ခုပ်သံကြားထဲကနေ လေယာဉ်ဂိတ်ဝန်း ကျွန်တော် ယောင်နန ရောက်လာတယ်။

ထိုင်ခုံနေရာမှာဝင်ထိုင်ပြီး ဘေးဘီကို လှည့်လိုက်ကြည့်တော့ အားလုံးက “နိုင်ငံခြားသား”တွေဖြစ်နေတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကွယ်ဝှက်မနေပါဘူး။ အမှန်က နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ကို တစ်ခါပဲ ထွက်ဖူးတာကြောင့် ကျွန်တော်က ခရီးသွား လက်သစ်လေးတစ်ယောက်ပါ။ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမလဲတောင် မသိတာပါ။ လေဆိပ်ထိလိုက်ပို့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော့်ကို ခရီးစရိတ် လက်ဆောင်ပေးကြတယ်။ ပိုက်ဆံတွေက စာအိတ်ထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ အိတ်ထဲ ကျွန်တော် ဖြစ်သလို ထိုးထည့်ထားမိတယ်။ ပထမဆုံး ဒီပိုက်ဆံတွေကို တစ်နေရာရာ ထည့်ထားမှဖြစ်မယ်။

ဧရာမ အသံနဲ့အတူ လေယာဉ်စတင်ပါပြီ။ အရေးပေါ် လုံခြုံရေးမီး မှိတ်သွားတာနဲ့ သန့်စင်ခန်းထဲ အိတ်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် အမြန်ဝင်လိုက်တယ်။ အိမ်သာပေါ်ထိုင်ရင်း လက်ဆောင်စာအိတ်တွေကို ဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်လိုက် တယ်။

လက်တွေ တုန်နေတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်များနေလို့ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ကြောက်နေတာပါ။ ဘာကို ကြောက်နေမှန်းလည်း သေချာ မသိပါဘူး။ နှလုံးခုန်ထွက်မတတ်ကို ကြောက်နေမိတာပါ။

ကြိုဝယ်ထားတဲ့ ခရီးဆောင် ချက်လက်မှတ်၊ ဒေါ်လာနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် အားလုံး ယန်း ၇ သိန်းလောက် ရှိတယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ. . . ။

ခရီးသွား စာအုပ်တွေမှာ ရေးထားတာက ပိုက်ဆံကို ကိုယ်နဲ့မခွာ ထားရ မယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ပိုက်ဆံအားလုံးကို ဘောင်းဘီထဲက အရေးကြီးပစ္စည်းထည့်တဲ့ အိတ်ထဲ ကျွန်တော် ကြိုးစားထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ခေါက်လိုက်တဲ့ပိုက်ဆံက ထူ လွန်းတာကြောင့် ဘယ်လို ထိုးထည့်ထိုးထည့် မရဘူး။ လက်ကလည်း မပြတ်တုန် နေပါသေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်. . . ဘာလဲကွာ. . . တောက်”

စိတ်လှုပ်ရှားလေ လက်က အဆက်မပြတ်တုန်လေ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာအတွက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေရတာလဲ”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ထိုးထည့်လို့ ရသွားတယ်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး အမဲသားတုံးလို ထူထူထဲထဲ ဝှက်အိတ်ကို ပြန်ပတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဟန်နဲ့ ထိုင်ခုံနေရာဆီ ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

မျက်စိရှေ့က ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ဟောလိဝုဒ် အက်ရှင်ကားတစ်ကား ပြနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ကျွန်တော် တစ်လုံးမှ နားမလည်တာကြောင့် ငေးကြောင် ကြောင် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်က တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျလာတော့ အတွေးက ကြည်လာတယ်။

“သက်သောင့်သက်သာလုန်” ကနေ ကျွန်တော် ဝေးကွာလာခဲ့ပြီလို့ တွေး လိုက်မိတယ်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ဘဝက ကျွန်တော့်အတွက် အတိတ်ဖြစ်သွားပါပြီ။ “ဆူးခင်းခယောင်းလမ်း” ဘဝကို ကျွန်တော် တစ်လှမ်းချင်း စဝင်ရောက်နေပါပြီ။ အတွေးက လူကို အားရကျေနပ်စေတာကြောင့် ခုနက ချောက်ချားတဲ့စိတ်က မယုံနိုင်စရာ ပျောက်သွားပါတယ်။

“ဗေဒင်ဆရာ အဘွားရေ . . . တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

စိတ်ထဲကနေ ကျွန်တော် လှောင်ရယ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီနောက် မသိမသာ ကျွန်တော် အိပ်မောကျသွားတော့တယ်။

ညရဲ့ အကြောက်တရား

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ပင်လယ်ရောင်နံရံက ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ ပေါ်လာတယ်။ ခဏလောက် ကျွန်တော် ကြောင်စိစိဖြစ်ပြီး ကိုယ်ရောက်နေတဲ့နေရာကို ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် အခု ရောက်နေတဲ့နေရာက Anchorage မြို့က လူငယ်ရိပ်သာမှာပါ။

မနေ့က လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

လူမည်းအမျိုးသမီး ပိုက်ဆံတောင်းလို့ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာတင် ကျွန်တော် သနားစရာကောင်းနေပါပြီ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို လမ်းမေးတော့ လူတိုင်းက ဖော်ဖော်ရွေရွေ လမ်းပြပေးမယ့် ကျွန်တော့်မှာသာ “Yeah, yeah, I see” လို့ပဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုး ပြန်ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ပြောတာတွေကို တစ်ခွန်းမှ ကျွန်တော် နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကားကို အရှင်လတ်လတ် နားရည်ဝဖို့က အချိန်တစ်ခုတော့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။

တစ်လမ်းလုံး လမ်းတွေမှားခဲ့ပြီး ည ၁၁ နာရီမှ လူငယ်ရိပ်သာကို ကျွန်တော် ရောက်လာတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမောပန်းမှုက အဆုံးစွန်ရောက်နေပါပြီ။ ခုတင်နေရာ ရှိသေးတာသေချာမှ စက်ဘီးဘေးနား ကျွန်တော် အကြာကြီး ငုတ်တုတ်

ထိုင်နေမိလိုက်တယ်။

အိပ်ရာက နိုးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံနေတယ်။ နာရီကြည့်လိုက်
တော့ ၄ နာရီကို ညွှန်ပြနေတယ်။

၄ နာရီ . . .

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၄ နာရီနဲ့ တူမနေ
ပါဘူး။ ညနေစောင်း ဖြစ်နေတာပါ။

“ဟာ . . . အလိုက်တာ၊ ခရီးအစ ပထမဆုံးနေ့ကို ဒီလို အလဟဿ
ဖြုန်းလိုက်မိပြီ”

ဆိုးတာက ၁၆ နာရီလောက် ကျွန်တော် ဆက်တိုက်အိပ်လိုက်တာပါပဲ။
ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့လို့ ကျွန်တော် အိပ်ရေးမဝတာကြာခဲ့ပြီ။ ရောက်ရောက်ချင်း
ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို စရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရလို့လည်း
ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အိပ်ရာကနေ ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းညင်သာ ထလိုက်တယ်။ အအိပ်လွန်
လို့ လေးလံသွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ဧည့်တွေ့ခန်းထဲ ကျွန်တော်
ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။
စူပါမားကက် ဘယ်မှာရှိသလဲ သိချင်လို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စကားစဖို့ ကျွန်တော်
ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“Excuse me”

“Hai”

အင်္ဂလိပ်လို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်တာကို မထင်မှတ်ဘဲ သူက
ဂျပန်လို ပြန်ထူးတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အဲဒီမျက်နှာပေါက်က ဂျပန်လူမျိုးဆိုတာ
ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာကို မလိုခဲ့ဘူး။ ထိတ်နေတဲ့ရင်က တမုဟုတ်ချင်း ပျောက်
သွားတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြေးဖမ်းမိမတတ်ပါပဲ။

အဲဒီလူက မျက်မှန်ကြီးတစ်လက် တပ်ထားတယ်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်
ခိုရာအဲမွန်း ကာတွန်းကားထဲက နီဘီတနဲ့ သိပ်တူတယ်။ အပြင်ပန်း တည်တံ့တယ်။
သူက တက္ကသိုလ်တစ်ခုက တောင်တက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့
၂ ရက်ကမှ Denali တောင်ကို တက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . တောင်ထိပ်ကို ရောက်ခဲ့လား”

“ရောက်ခဲ့တာပေါ့”

အပြုံးပြည့်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူ ဝမ်းသာအားရပြောတယ်။

အဲဒီနောက် သူက ရထား ဒါမှမဟုတ် ဘတ်စ်ကားနဲ့ ကမ္ဘာပတ်ဖို့ ရည်ရွယ် ထားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ညီတာကြောင့် ဧည့်တွေ့ခန်းမှာပဲ စကားတွေ ပြောဖြစ်လိုက်ကြတယ်။

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေး လျှောက်နိုင်မလဲ မသိပေမယ့် မလျှောက်နိုင်တော့ တဲ့အထိ ကျွန်တော် လျှောက်နေဦးမှာပါ”

နီဘိတက တည်ကြည်တဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်။ ကြည့်ရတာ ဟန်ဆောင်တာ မရှိ၊ အဓမ္မလုပ်ယူတာမရှိဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒကို လိုက်လျောညီထွေ ငွေရှိရှိဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဘဝကို သဘာဝကျကျ ဖြတ်သန်းနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

“ခင်ဗျားကရော အလက်စကာကို ဘာလို့ ရောက်လာတာလဲ”

နီဘိတက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“ကမ္ဘာပတ်မယ်ဆိုမှတော့ ကမ္ဘာမြေရဲ့ အစွန်းဆုံးကနေ စပတ်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးထားတယ်။ ဒီနေရာက မြောက်အမေရိကတိုက်ရဲ့ မြောက်အရပ်အကျ ဆုံးလေဆိပ် မဟုတ်လား”

အဲဒီလိုဖြေနေရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်က ရဲရင့်လာတယ်။ ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဒီဘက်အစွန်းကနေ ဟိုဘက်အစွန်းအထိ သွားမယ်။ ဒါမှ တကယ့် “ကမ္ဘာပတ်” တာပါ။ ဒီလိုတွေးလိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အလက်စကာကနေ တောင်အမေရိကတိုက် တောင်ဘက်စွန်းမှာရှိတဲ့ Ushuaia ဆီ ချီတက်မယ်။ အဲဒီနောက် ဥရောပကို ပျံသန်းမယ်။ အဲဒီနောက် အာဖရိကတိုက်နဲ့ အာရှတိုက်အနှံ့ ပတ်စီးမယ်။

“ခရီးစဉ်အားလုံး အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အင်း. . . ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိဘူး။ သုံးလေးနှစ်လောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တယ်”

နီဘိတက စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ မျက်လုံးမှေးမှေးကို အကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး တအံ့တဩရယ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့အတူ လိုက်ရယ်မိတယ်။

“ဒါနဲ့ ဘာလို့ ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပတ်ဖို့ ဒီလောက်ခိုင်မာပြတ်သားနေရတာလဲ”

အဲဒီလို သူ မေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် ဆွံ့အသွားတယ်။ အကြောင်းပြချက် အများ ကြီး ရှိပေမဲ့ အခြေခံအကျဆုံး အချက်ဖြစ်တဲ့ “ကျွန်တော်လုပ်ချင်လို့ လုပ်တယ်” ဆိုတာက အတော်လေး လက်တွေ့ကျမနေဘူး။ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ မွေးဖွားလာတာ

ဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးကို သေချာကြည့်ချင်တယ်။ ဒီလို အကြောင်းပြချက်က ရိုးရှင်းလွန်းတယ်။ ပြောလိုက်ရင် လူတွေယုံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နို့ဘိတက နားထောင်ပြီး ချက်ချင်းပြောတယ်။

“အင်း... ကျွန်တော် နားလည်တယ်”

အားပေးခံရတော့ ကျွန်တော် စိတ်အားထက်သန် ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“အဲဒီနောက် ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ်တွေကို ကျွန်တော် ရှာဖွေမယ်”

“အင်း... အဲဒါက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဘယ်အရာက ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ်လဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

သဘာဝရှုခင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး မြို့တစ်မြို့ကတော့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် တန်ဖိုးအထားဆုံးရတနာကို ကမ္ဘာအနှံ့ အသေးစိတ်ရှာဖွေနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တယ်။

“အင်း... အင်း...”

နို့ဘိတက အားရဝမ်းသာ နားထောင်နေတယ်။ သူနဲ့ စကားပြောရတာ ကျွန်တော် အားတက်သရောရှိလှတယ်။

“အဲဒီလိုလား... ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးနဲ့ပဲဆိုရင် ပင်ပန်းမှာနော်”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ... ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကမ္ဘာပတ်တော့ အကျိုးရလဒ်တွေ အများကြီးရမှာပဲ။ ရည်မှန်းချက် တကယ်ပြည့်ခဲ့ရင် ဒီဘဝလည်း ရှင်ရကျိုးနပ်ပါပြီ”

ပြောလေ ပြောရတာ အားရလေပါပဲ။ ရင်ထဲကနေ ကျွန်တော် ကျိတ်ပြီး လိုက်မိတယ်။ မနေ့ကတော့ အဖြစ်မရှိတဲ့ရုပ်နဲ့... တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေတတ်လိုက်တာ။

တအောင့်လောက် စကားစမြည်ပြောပြီး စူပါမားကက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းသွားဝယ်ကြတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး နှစ်ယောက် အတူစားကြတယ်။ ကျွန်တော် စကားတွေ များနေလိုက်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် လန့်မိတယ်။ ဘီယာလေးဝင်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောပြောဆိုနေမိတယ်။ လူဖြူဇည့်သည်တွေတောင် ကျွန်တော်တို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီညမှာ ခုတင်ပေါ်လဲရင်း စိတ်ခံစားချက် ငြိမ်လာတော့ ပြော

ရခက်တဲ့ ကြောက်စိတ်တစ်မျိုးက ကျွန်တော့်ကို သိမ်းပိုက်သွားတယ်။ အပြော
 ကျယ်တဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးစီးရမယ်။ ခရီးမစခင်
 စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ခဲ့တဲ့ အတွေးတွေက အခုချိန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပုံရိပ်
 ဖြစ်လို့နေတယ်။ မြို့ထဲကနေ ထွက်လိုက်တာနဲ့ အဆုံးမဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ သစ်တော
 အုပ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ တောအုပ်ကနေ ဝက်ဝံတွေ ထွက်လာတတ်သလို လူအများစု
 မှာလည်း သေနတ်ရှိကြတယ်။

လေဆိပ်အပြင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးက ခေါင်းထဲပေါ်လာပြန်တယ်။
 သူ့ပီကေဝါးသံက နားနားကပ်ပြီး ပေါ်လာတယ်။ ခုတင်ပေါ် ကျွန်တော် လူးလွန့်
 နေမိတယ်။ မနေ့ညကနဲ့ လုံးဝတူမနေပါဘူး။ တစ်ညလုံး ကျွန်တော် မျက်စိမမှိတ်
 ဖြစ်လိုက်ဘူး။

ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာဆီသို့

ဒီနေ့က အလက်စကာမြို့တော် Anchorage ကို ရောက်တဲ့ လေးရက် မြောက် မနက်ခင်းပါ။

ရှေ့ရက်ကပဲ နိုဘီတ ထွက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကနေ့ထွက်ဖို့ လုပ်ပေမဲ့ အိပ်ရာက မထနိုင်သေးပါဘူး။ လူသူကင်းမဲ့တဲ့ လမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီး စီးရမယ်လို့ တွေးလိုက်မိတိုင်း ကြောက်စိတ်က ပိုလာပါတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ဓားပြ ပုန်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဝက်ဝံထွက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

စောင်ထဲကွေးရင်း ဒီခရီး ဘယ်လိုစခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် သံသယ ဝင်နေမိတယ်။ ကိုယ်မကျွမ်းတဲ့ အလုပ်ကို အဓမ္မ လုပ်နေမိတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းပဲ လုပ်နေတော့ မကောင်းဘူးလား။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် အဲဒီလို ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် မမုန်းပါဘူး။

စားသောက်ကုန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အရောင်းဝန်ထမ်း လုပ်ခဲ့ တာပါ။

ကုမ္ပဏီနဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မမုန်းဘူး။ မိတ်ဟောင်း စူပါမားကက်ကို သွားပြီး “ဒီနေ့ ရာသီဥတု ကောင်းတယ်နော်” လို့ တရင်းတနှီး ပြောရပြောရ၊ ကာရာအိုကေမှာ လက်ခုပ်တီးပြီး “ဆရာအသံက အရင်လိုပဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိလိုက်တာ” လို့ ပြောရပြောရ ကျွန်တော် စိတ်လိုလက်ရ၊ ဝမ်းသာအားရ

mgyoe.com

ရှိခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက ကုမ္ပဏီကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် စားဝတ် နေရေး ပူစရာမလိုပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြု၊ ကလေးမွေး၊ ဘဝကို သာသာယာယာ ဖြတ်သန်းလို့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာပတ်မယ့်အိပ်မက်ကို ကျွန်တော် မစွန့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်ဝင်ပြီး လေးနှစ်မြောက်မှာပဲ ကျွန်တော့်စုငွေက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပမာဏ ရှိနေပါပြီ။ အလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတာကလည်း သတ္တိတော်တော်လို ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလုပ်ဝင်တဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေတောင် အသီးသီး အိမ်ထောင်ပြုကုန်ကြပြီ။ အခြားလူနဲ့ မတူတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းတော့မယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့ဘဝကို ရွေးမလား၊ စွန့်စားမှုအပြည့် စိတ်လှုပ်ရှား စရာကောင်းတဲ့ဘဝကို ရွေးမလား။ ‘မကျေနပ်မှုကင်း နောင်တကင်း’ တဲ့ အခြေခံ တရားနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်တယ်။

အလုပ်ထွက်လိုက်လို့ စားခွက်ပျောက်သွားတဲ့ စိုးရိမ်မှုက ရှိပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ နောင်တရကောင်းရနိုင်ပေမယ့် အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ပါသေး တယ်။ တကယ်လို့ အိပ်မက်ကိုလက်လွှတ်လိုက်ရင်၊ သာယာအေးချမ်းတဲ့ မိသားစု ကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် တစ်သက်လုံး နောင်တရနေလောက်မှာပါ။ ကိစ္စနှစ်ရပ်ကို ချိန်တွယ်ကြည့်တော့ အိပ်မက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမယ့်အဖြစ်က နောင်တနဲ့ ပိုလေးနေပါတယ်။

အလုပ်ထွက်စာတင်တော့ အကြီးအကဲက “မင်းကွာ. . တုံးလိုက်တာ။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုမှ ထွက်ရတယ်လို့ကွာ” လို့ ပြောတယ်။

သူပြောသလိုပဲ နေမှာပါ။ ထူးဆန်းတာက စိတ်ပေါ့ပါးသွားတာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လို့၊ ဗေဒင်ဆရာ အဘွားအိုရဲ့ ဟောကိန်းကို တမင်ချေဖျက်ချင်လို့ မိုင်ထောင်သောင်းကနေ အလက် စကာကို ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။

“အိုကေ၊ မထွက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

အတွေးတွေကို တွန်းလှန်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော် ခုန်ထလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်နေပေမဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုက

ပျောက်နေတယ်။ အချိန်ဆွဲပြီး သိမ်းဆည်းနေမိလို့ ညနေ ၃ နာရီ ထိုးသွားတယ်။ စထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ စက်ဘီးရှေ့ ရပ်နေပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က တက်ကြွမလာဘူး။ အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျမှထွက်ရင် ကောင်းမလား။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ အချိန်တော်တော် နောက်ကျနေပြီ။ မနက်ဖြန်မှထွက်ရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်။

“ဟာ... ဘယ်အထိ အချိန်ဆွဲနေဦးမှာလဲ... အခုချက်ချင်းထွက်မယ်” စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး ရှိသမျှဒေါသတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်တော့မယ့်အလား ခြေနင်းကို ကျွန်တော် ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် နင်းချလိုက်တယ်။

မြို့ပြင်ကို ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးလို ကျယ်ဝန်း ဖြောင့်ဖြူးတဲ့လမ်းက မြောက်အရပ်ဘက် ဆန့်တန်းလို့ နေတယ်။ အရှိန်မြင့်သွားလာနေတဲ့ ကားတွေက ကျွန်တော့်ကို တွန့်ဆုတ်သွားစေတယ်။ ဒီလိုဝင့်ဝါမှုက ဂျပန်နဲ့ လုံးဝတူမနေဘူး။ ဆူညံသံတွေနဲ့အတူ ငွေရောင်ကုန်ကားကြီးတွေ ကျွန်တော့်ဘေး အရှိန်ပြင်းပြင်း အဆက်မပြတ် ဖြတ်မောင်းသွားတယ်။ လေပြင်းက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကြိုးသွားတယ်။ စက်ဘီးခေါင်းကိုတောင် ဆွဲငင်သွားလို့ ကျွန်တော် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်ရတယ်။

နှစ်နာရီအကြာ ကားတွေ “ဒလဟောစီး” ရာကနေ တဖြည်းဖြည်း နည်းသွားတယ်။ မြို့နဲ့ဝေးလာလေ ကားအသွားအလာနည်းလေ ဖြစ်လာတယ်။ မျက်စိရှေ့လမ်းက စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ တောလမ်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။

စိတ်ကို လွှတ်လိုက်တော့ အလက်စကာ သဘာဝဝန်းကျင်မှာ စက်ဘီးစီးရတာ မဆိုးဘူးလို့ ခံစားလာရတယ်။ ခေါင်းမော့ပြီး ရှုခင်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော် စက်ဘီးနင်းနေမိတယ်။ အစိမ်းရောင်လွင်ပြင်က အဆုံးအစမဲ့နေတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ကြည်လင်တဲ့ ရေပြာချောင်းလေးက တသွင်သွင် စီးဆင်းနေတယ်။

စက်ဘီးကိုရပ်ပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ စီးရေကို ကြည့်ပြီး ခဏလောက် အပန်းဖြေလိုက်တယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ ခြေတွေ လက်တွေ သက်သာသွားတာကို ခံစားရတယ်။ စီးဆင်းနေတဲ့ရေသံက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးထဲ တိုးဝင်လို့နေတယ်။

စက်ဘီးဆက်စီးတော့ လန်းဆန်းတဲ့လေနုအေးက အရေပြားကို ကလူကျီစယ်သွားတယ်။

“စက်ဘီးစီးရတာကပဲ အကောင်းဆုံးပါ”

အဲဒီလိုတွေးပြီး ကျွန်တော် အသံထွက်ရယ်လိုက်တယ်။ စောင်ထဲကွေး
နေပြီး အချိန်ဆွဲနေတာနဲ့နှိုင်းရင် စိတ်ခံစားချက်က မိုးနဲ့မြေပါပဲ။

ရှုခင်းတွေ တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့တော့ ရှေ့ကို ကိုယ်ဆက်သွားနေတယ်ဆိုတာကို
ခံစားမိတယ်။ ဒါဟာ အနှိုင်းမဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတစ်မျိုးပါ။ ဟုတ်တယ်. . . တောင်တွေး
မြောက်တွေးနေလည်း အပိုပါပဲ။ ထလုပ်လိုက်မှ အဆင်ပြေတာပါ။ လက်တွေ့
ထလုပ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အင်အားက အလိုလိုရှိလာပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်
ဘာလို့ မေ့သွားရတာပါလိမ့်။

“ဆက်လျှောက်. . . မရပ်မနား ဆက်လျှောက်. . . ”

ရင်ထဲ ကျွန်တော် အသံနိမ့်ပြောမိတယ်။

လမ်းဘေးက စမ်းချောင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိတယ်။ စမ်းချောင်းရဲ့
ရေအလျဉ်က စက်ဘီးရှေ့တိုးတဲ့ အရှိန်နဲ့ သိပ်မခြားဘူးဘဲ။

အလက်စကာရဲ့ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်များ

အလက်စကာရဲ့ မိတ်ဆက် လက်ကမ်းစာစောင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရှုခင်းပုံ ပို့စကတ်မှာဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုစကားလုံးမျိုး တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။

“Last Frontier (မချဲ့ထွင်ရသေးတဲ့ အပျိုစင်နယ်မြေသစ်)”

အမှန်ပါပဲ။ အလက်စကာက အဲဒီစကားအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ထင်မြင် စေတယ်။

မြို့ပြကို ထွက်ခွာလာတာနဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံးကို ကောင်းကင်နဲ့ ထင်းရှုတော အုပ်ကြီးက အုပ်စိုးထားပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဖြန့်ကြက်ထားလိုက်တာ ရွာလေး တစ်ရွာတောင် မတွေ့မိပါဘူး။ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစီးစီး ရှုခင်းတွေက အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိတာကြောင့် ရှေ့ကို ဆက်မသွားနေသလို လူကို သေးနုပုံသွားတယ်လို့ စခံစားမိစေတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ လမ်းပြဆိုင်းဘုတ်နဲ့တူတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခု ရှေ့မှာ ပေါ်လာတယ်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်နဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နား ကျွန်တော် ကမျောသောပါး ကပ်လိုက်တယ်။ ဘာတွေများ ရေးထားပါလိမ့် . . . ။

“Next 10km Unpaved (ရှေ့ ၁၀ ကီလိုမီတာတွင် လမ်းခင်းမထားပါ)”
ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်အများစု

က အရေးမပါတာတွေပဲ ရေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု တွေ့တိုင်း ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်။ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ပြီးရင် နောက်ဆိုင်းဘုတ်ကို မျှော်လင့်ပြန်တယ်။ ကျယ်ပြောလွန်းလို့ လူကို အရပ်မျက်နှာ ခွဲခြားရခက်စေတဲ့ ဒီသဘာဝတောထဲမှာ “လူလုပ်ပစ္စည်း” ကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်သက်သာရာ ပေးနိုင်သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အတွင်းစိတ်ထောင့် တစ်နေရာရာမှာ လူသားတွေ နဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက ရှိနေပါသေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ ပေါ်လာတယ်။ မြို့ငယ်လို့သာ ဆိုတယ် တကယ်တော့ နားနေရပ်တစ်ခု (ဓာတ်ဆီဆိုင်နဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်) နဲ့ လူနေအိမ်တချို့ပါ။ ဒီတစ်ဝိုက်က မြို့တွေက ဒီလိုပါပဲ။ ကားတွေအတွက် ဓာတ်ဆီနဲ့ရိက္ခာ ဖြည့်ပေးတဲ့မြို့လို့ပဲ ဆိုရမှာပါ။

“နောက်မြို့တစ်မြို့ရောက်ဖို့ ဘယ်နှမိုင် သွားရမလဲ”

ဆိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ ခရီးအနီးအဝေးကိုကြည့်ပြီး ရေနဲ့ စားစရာ ဘယ်လောက်သယ်ရမလဲ ဆိုတာကို ခန့်မှန်းဖို့ပါ။

ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အနည်းငယ်ဝတဲ့ ဆိုင်ရှင်က ခဏလောက်စဉ်းစားပြီး “မိုင်ငါးဆယ်နီးနီး” လို့ပြောတယ်။ ကားမောင်းရင် မဖြစ်စလောက် အကွာအဝေး ဆိုပေမယ့် တစ်ရက်မှ မိုင် ၆၀ ကျော်သာ စက်ဘီးစီးနိုင်တဲ့သူအဖို့တော့ ဝေးတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ပိုသေချာအောင် တခြားလူတွေဆီ ကျွန်တော် မေးမြန်းပါသေးတယ်။ ကုန်ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးက တဟားဟားရယ်ရင်း “မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နောက် မိုင် ၆၀ လောက်နင်းရင် နောက်နားနေရပ်တစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်” လို့ပြောတယ်။ ဒီဒေသက လူတွေရဲ့ အကွာအဝေးခန့်မှန်းချက်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပါ။ သူတို့ပြောတဲ့ ကိန်းဂဏန်းကို အလွယ်ယုံလို့တော့ မရဘူး။ ပိုပိုသာသာ ခန့်မှန်းရရင် ကျွန်တော့်အထင် ၇၅ မိုင်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။

၇၅ မိုင် ခရီးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အစာရေစာကို ကျွန်တော် ဝယ်မှရမယ်။ တကယ်တော့ ဆိုင်ထဲမှာလည်း ဝယ်စရာအမယ်စုံလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ လအတန် ကျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ အေးခဲပေါင်မုန့်ရယ်၊ အသီးအနှံဆိုလို့ ကြက်သွန်နီနဲ့ နွမ်းဖတ်ဖတ် မုန့်လာဥရယ်ပဲ ရှိတာပါ။ ဒီမြို့ကလူတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာတွေစားကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်နင်းလိုက်တယ်။ တော်တော်ကြာကြာလေးစီးပြီးမှ ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုကိုတွေ့ပြန်တော့ တော်တော်လေး စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။ ဟား... ဘာတွေ ရေးထားပါလိမ့်။

“Next Service 175 km (နောက် ရပ်နားရာနေရာရောက်ရန် ၁၀၈ မိုင်လို)”

အား... ဒီလိုရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာလွှဲ ဆို့စေတာပါပဲ။

John Heich နဲ့ ဥက္ကရအလင်းတန်း

ကနေဒါနယ်စပ်က မြင်းဖြူ (Whitehorse) လို့ ခေါ်တဲ့မြို့ကို ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာက ယူကွန် (Yukon) နယ်မြေရဲ့ မြို့တော်ဆိုပေမယ့် လူဦးရေ နှစ်သောင်းကျော်ပဲ ရှိတယ်။ စာကလေးလို ငယ်ပေမယ့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါစုံ တဲ့ တောမြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်တယ်။

ရွက်ဖျင်တဲထိုးဖို့ စခန်းချရာနေရာမှာ နေရာစုံစမ်းကြည့်တော့ တစ်ည ၁၀ ဒေါ်လာလို့ ဆိုတယ်။ ဈေးမများပေမဲ့ ဈေးပေါတယ်လို့လည်း ပြောလို့မရ ပါဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကျွန်တော် တွေဝေနေတုန်းမှာ ဂျပန်လို့ ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် အကြည့်ဆုံလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူလည်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

ဒီလူရွယ်က ဒီဒေသမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကနူးလေ့ လုပ်ငန်းရှင်မှာ အလုပ်လုပ် နေသူပါ။ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ဒီတဲထိုး စခန်းချရာနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

“ခင်ဗျာ ဒီမှာ တည်းမလို့လား” လို့ သူက မေးတယ်။

“အင်း... ဝေခွဲမရသေးဘူး... ၁၀ ဒေါ်လာက ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်းဈေးများတယ်”

“John Heich ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးတယ်။ သူ့ အိမ်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားကို တဲပေးထိုးဖို့ ကျွန်တော် ပြောပေးမယ်” လို့ သူ စဉ်းစားပြီး

ပြောလိုက်တယ်။

“ဂျွန်ကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ကိုယ်တည်း နေတဲ့လူပါ။ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ ခင်ဗျား စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး” လို့ သူကရယ်ပြီး နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ဖြည့်တယ်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မျက်နှာပြောင်ရာကျမလား။ တခြားအချိန်မှာဆိုရင် ကျွန်တော် ငြင်းမိမှာပါ။ ဂျွန်က ကနူးလှေ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးလို့ သိရတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်သူဆိုတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။

ဂျွန်က ယူကွန် (Yukon) မြစ်ဘေးက အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးမှာ နေပြီး ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့သာ အဖော်ပြုတယ်။ ကြားသိခဲ့ရသလိုပဲ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး အပြုံးအပြည့်နဲ့ မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုတယ်။ အသက် ၆၀ ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ဂျွန်က မင်းသား Gene Hackman နဲ့ဆင်တယ်။ အချိုးကျတဲ့ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေက ထိုက်ကျိဆော့သလို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိတယ်။ မျက်ဝန်းမှာ နူးညံ့မှုတွေပြည့်နေပြီး သူ့ကို လူတိုင်းချစ်ခင် နှစ်လိုစေတယ်။ အရယ်အပြုံးက စွဲမက်မှုအပြည့်နဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူကြားကနေ “ဟား. . . ဟား. . . ” ဆိုတဲ့ တမူထူးတဲ့ ရယ်သံထွက်ပေါ်တယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အမူအရာတိုင်းက လူ့ကို မှတ်မှတ် ထင်းထင်း ရှိစေတာမျိုးပါ။

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော် ရွက်ဖျင်တဲထိုးလိုက်တယ်။ ယူကွန်မြစ်က မျက်စိရှေ့မှာ ပင်လယ်လို ပြန်ပြူးနေပြီး ရေသံတုန်းတုန်းနဲ့ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေတယ်။

“မိုက်တယ်ကွာ. . . ”

ဒီနေရာကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် ကြိုက်သွားတယ်။ ဂျွန်လည်း နေရာအနှံ့လျှောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ ယူကွန်မြစ်ကို ချစ်သက်ဝင်မိလို့ ဒီနေရာမှာ အခြေချလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။

အဲဒီညမှာ ဂျွန်က သူ့အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတိုက်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ၊ ပရိဘောဂအစုတ်တွေ အပြည့်ပဲ။ ပြီးတော့ ဘာအတွက် သုံးဖို့မှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းအစုံပလုံတွေ တောင်လိုပုံထားတယ်။ ခြေချဖို့နေရာတောင် မရှိပါဘူး။ အိမ်ထဲမှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိဘူး။ ရေနံဆီမီးခွက်ပဲ ထွန်းထားတယ်။ ရေစက်ခေါင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပူစရာမလိုပါဘူး. . . ရေလိုရင် အိမ်ဘေးမှာ

မြစ်ကြီးတစ်စင်းက စီးဆင်းနေတာပဲလေ။

ညဘက် ရေနံဆီမီးမှိန်မှိန်အောက်မှာ ယူကွန်မြစ်အလှကို သူ အသေးစိတ် ပြောပြတယ်။

“ယူကွန်မြစ်အကြောင်း တကယ်နားလည်ချင်ရင် . . . ”

ဂျွန်က ဖြည်းဖြည်းသာသာပြောရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်တယ်။ ရေနံဆီမီးခွက် အလင်းရောင်က သူ့မျက်လုံးထောင့် အရေးကြောင်းပေါ် အရိပ်နက်နက် တစ်ခုအဖြစ် ထိုးဆင်းနေတယ်။

“ကနူးလှေနဲ့ တစ်ပတ်လောက် ခရီးထွက်ရမယ်”

“ ”

ညရောက်တော့ ရေသံက တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ကျယ်လောင်လေ ပိုကြည်လင်လေ ဖြစ်လာတယ်။

“တစ်ရက် နှစ်ရက်နဲ့တော့ မလောက်ဘူး။ လေးရက်မြောက်နေ့မှ တောအုပ်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ခင်ဗျား တဖြည်းဖြည်း စခံစားလာရမှာပါ”

ဂျွန်က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြန်တယ်။ သူ့စကားသံကို ကျွန်တော် ဆက်စောင့်နေတယ်။

“ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ”

“ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ခင်ဗျား စခံစားလာမယ်။ ၆ ရက်မြောက်နေ့မှာ မြစ်နဲ့ ခင်ဗျား တစ်သားတည်းဖြစ်သွားမယ်။ ၇ ရက်မြောက်နေ့မှာ ယူကွန်မြစ်ရဲ့ ရုပ်သွင်အစစ်ကို ခင်ဗျား တွေ့လိမ့်မယ်”

ပြောပြီး သူ တဟားဟား ရယ်လိုက်တယ်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အတိုင်းပါပဲ။

သူ့စကားထဲ ကျွန်တော် နစ်မြောနေမိတယ်။ သိပ်မိုက်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အချိန်က ဩဂုတ်လ ၉ ရက်နေ့ရောက်နေပြီ။ ဆောင်းဦးလေထုက ပိုအားကောင်းလာနေတယ်။ ဒီတကျောက နွေကုန်တာနဲ့ နှင်းတွေကျပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကနေဒါ ရှေးကီးတောင်တန်းကို ဖြတ်ရဦးမှာဆိုတော့ တောင်အရပ်ကို စောရောက်လေ ကောင်းလေပါ။ အလက်စကာကနေ ကျွန်တော် ထွက်လာတာတောင် အတော်နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။ ကနူးလှေစီးဖို့ အချိန်မရပါဘူး။ အဖြေက ရှင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးထွက်လာတာတောင် အချိန်ရဲ့ ချုပ်နှောင်မှုကို ခံနေရသေးလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။

ဂျွန်က သူ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံစာအုပ်တွေ ကျွန်တော့်ကို ပြတယ်။ ပုံတွေက အင်ဒီးယန်းပုံတွေပါ။ ဝမ်းနည်းရိပ်သန်းတဲ့ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုစီတိုင်းရဲ့ မျက်လုံးအစုံက တောက်ပလို့နေတယ်။

ည ၁ နာရီလောက်မှ ကိုယ့်ရွက်ဖျင်တဲထဲ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တယ်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးပြီး စောင်ထဲ ဝင်ကွေးမယ်ကြံခါမှ အော်သံကို ကြားလိုက်တယ်။

“Yusuke. . . မြန်မြန်ထွက်ခဲ့. . .”

တဲကနေ တွားထွက်တော့ ဂျွန်က ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ. . .”

ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်မနေဘဲ ခေါင်းမော့ကြည့်ရင်းက ကောင်းကင်တစ်နေရာကို ထိုးပြတယ်။

“ဥတ္တရအလင်းတန်း”

“ဟာ. . . တကယ်လား. . .”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ အသံထွက်အော်လိုက်မိတယ်။ နွေရာသီမှာလည်း ဥတ္တရအလင်းတန်းကို မြင်ရတာပဲလား။

သူ ညွှန်ရာဘက် ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ တိမ်ခိုးတိမ်ငွေ့လို့ အရာက ညကောင်းကင်ယံပေါ် လွင့်ဝဲနေပြီး စိမ်းနုရောင်အလင်းနဲ့ သာသာလေးလှုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိတယ်။ ဂျွန်က တဟားဟားရယ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။

အလင်းပိုသိပ်သည်းလာပြီး တဖြည်းဖြည်း လိုက်ကာလိုဖြစ်သွားတယ်။ လေပြင်းတိုက်လို့ လှုပ်သွားသလိုမျိုး၊ ထင်ထားတာထက် ရွှေ့လျားမှုမြန်ဆန်လာတယ်။ အလင်းလိုက်ကာတွေ ပိုများလာပြီး အလွှာတွေဖြစ်လာတယ်။ ဧရိယာပိုကျယ်လာပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပြည့်သွားတော့တယ်။ တဲထဲပြန်ပြီး ကင်မရာယူဖို့တောင် ကျွန်တော် အချိန်မရလိုက်ပါဘူး။ တစ်စက္ကန့်တောင် လက်မလွတ်ချင်ခဲ့တာပါ။ အလင်းတန်းက ပိုတောက်ပလာပြီး နောက်ဆုံး အတောက်ပဆုံးအချိန်မှာ မီးရှူးမီးပန်းလို ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် ကြည့်နေခဲ့မိတယ်။

“ဝါ. . .”

အဲဒီတုန်းက ခံစားချက်ကို ဘာနဲ့မှ နှိုင်းမပြတတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ဥတ္တရ

mgyoe.com

အလင်း ပြိုဆင်းမှုဖြစ်မလား။ ဥတ္တရအလင်း ပေါက်ကွဲတတ်တယ်ဆိုတာ အရင်က ကျွန်တော် လုံးဝ မသိခဲ့ပါဘူး။

အလင်းအစုံအမွှားလေးတွေဟာ ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန် ပြန်လည်စုစည်း ပြီး ညင်ညင်သာသာ ရွေ့လျားရင်း လိုက်ကာလို ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီနောက် ပေါက်ကွဲပြန်တယ်။ အချိန်တစ်နာရီခွဲလောက် အဲဒီလိုပုံစံမျိုး သုံးကြိမ်သုံးခါ ဖြစ်ပွား တယ်။ ဘဝင်ကျစွာ ကျွန်တော် ငေးမောကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒီလို အာရုံစူးစိုက်မှု မရှိတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီလေ။

ဥတ္တရအလင်း ငြိမ်သက်သွားတော့ ညကောင်းကင်က တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ဘေးပတ်လည်က ပုရစ်အော်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်။ လေပြည်နဲ့အတူ မြက်ခင်းပေါ်က နှင်းနဲ့ လွင့်ပျံလာတော့ ကျွန်တော် လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး ခံစားလိုက်ရတယ်။ စိတ်ခံစားချက် တည်ငြိမ်လာတဲ့အခါ ရင်ထဲကနေ ကျွန်တော် တိုးတိုးပြောလိုက်မိတယ်။

“ကနူးလှေ သွားစီးမယ်”

ယူကွန်မြစ်ပေါ်မှာ

ယူကွန်မြစ်ဘေးမှာရှိတဲ့ မြင်းဖြူမြို့က ကနူးလှေ လှုပ်ရှားရာဗဟိုဖြစ်ပြီး ကနူးလှေ ငှားဖို့ ဒါမှမဟုတ် ကနူးလှေခရီးစဉ် စီစဉ်ပေးတဲ့ ဆိုင်အတော်များများ ရှိတယ်။

ကနူးလှေ ခရီးစဉ်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ကျွန်တော် လိုက်စုံစမ်းနေချိန်မှာ ပိန်ကပ်ကပ် ဂျပန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတယ်။ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားတဲ့သူကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သင်္ကာမကင်းတဲ့အနံ့ကို ရတယ်။ တကယ်လို့ သူက “ကျုပ်က အရှေ့တောင်အာရှမှာ . . . စီးပွားရေးလုပ်တယ်” လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် ယုံမှားသံသယ မဖြစ်လောက်ဘူး။ အဲဒီလူက အသက် ၃၃၊ ၃၄ နှစ်လောက်ရှိပြီး ယာမာတိုလို့ ခေါ်တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တယ်။ ဂျပန်မှာ နှစ်နဲ့ချီ ကနူးလှေ စီးခဲ့ဖူးပြီး ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အရောက်လာမယ်လို့ ရည်မှန်းခဲ့တဲ့ ယူကွန်မြစ်ဆီ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ဒီကနူးလှေ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ရှိတာလား။ အငှားလိုက်တဲ့လှေဆို ကောင်းကို မကောင်းတာ”

ပါးစပ်ဟတာနဲ့ သူ မကျေမနပ်ပြောတော့တယ်။ ကနူးလှေ မကောင်းဘူးလို့ ပြောမယ့်အစား ဒါဟာ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မှာပါ။ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်ကိုက ထူးခြားနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

“ကျွန်တော် ကနူးလှေ စီးဖော်ရှာနေတယ်” လို့ သူ ပြောလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိတယ်။ သို့ပေငြားလည်း ဒီကိစ္စက အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ သဘောတူညီမှုရသွားပါတယ်။

ဂျပန်မှာ ကျွန်တော် ကနူးလှေ နှစ်ခါစီးဖူးပေမဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ယူကွန်မြစ်ပေါ်မှာ ရက်အတန်ကြာ ရေစုန်စီးမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်တတ်ကျွမ်းမှုကို စိတ်မချ ဖြစ်မိတယ်။ ယာမာတိုက သူ့ကိုယ်သူ လူလတ်သမ္ဘာရင့်သူလို့ ပြောတာက လိမ်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ တကယ်တမ်းမှာ ဒီလိုအကျင့်စရိုက် တမူထူးတဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရှိတဲ့လူကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျပါတယ်။ အတူသွားမယ့် သဘောတူညီချက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကနေဒါ ကနူးလှေတစ်စီး ငှားလိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ လှေပိုင်ရှင်က ကားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ယူကွန်မြစ်လက်တက် တက်စလင်းမြစ်ဆီ ခေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြားဘာခရီးစဉ်မှ မရှိပေမယ့် နောက်ထပ် ဂျပန်သုံးယောက်နဲ့ ရုတ်တရက်ဆုံပြန်တယ်။ သူတို့က ဟော့ကိုင်းဒိုးက လာပြီး ယူကွန်မြစ်ကို စုန်ဆင်းဖို့ သူတို့ နှစ်အကြာကြီး အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လှေလှော်မယ့်လမ်းကြောင်းက တက်စလင်းမြစ်ကနေ စမှာဖြစ်ပြီး လမ်းတစ်ဝက်ရောက်ရင် ယူကွန်မြစ်ထဲ ဝင်မယ်။ မြစ်တောက်လျှောက် စုန်ဆင်းပြီး မြစ်အောက်ဘက်က ကားမတ်စ်မြို့အထိသွားမယ်။ ခရီးစဉ်စုစုပေါင်း မိုင် ၂၂၄ နီးပါး ရှိတယ်။ လမ်းထက်ဝက်မှာ ဘာလမ်းကြောင်း၊ ဘာမြစ်လက်တက်မှ မရှိဘူး။ သဘောက ထွက်ခွာရာ နေရာကနေစပြီး မြစ်တစ်လျှောက်လုံးက ဘာယဉ်ကျေးမှု အရံအတားမှမရှိဘဲ သဘာဝတောထဲ အေးအေးလူလူ စုန်ဆင်းနေမှာ ဖြစ်တယ်။

ဆယ်ရက်ကျော်စာ အစားအစာ၊ ရွက်ဖျင်တဲ့ ထိုးမယ့်ပစ္စည်း၊ ပြီးတော့ ဘီယာငါးဒါဇင်နဲ့ ဝိစကီ ပုလင်းတချို့က ကနူးလှေပေါ်မှာ တောင်ပို့ငယ်လေးလို ပုံနေတယ်။ လှေကို ရေချတော့ ရေမျက်နှာပြင်က လှေနှုတ်ခမ်းသားနား ရောက်နေပြီး ပုံမှန်ရေကြောင်းမှတ်ထက် နက်နက်လေး မြုပ်နေခဲ့တယ်။

“ကနူးလှေ လှော်တဲ့အချိန် ဘီယာမရှိရင် သိပ်ပျင်းဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘီယာတွေ ပိုယူရမယ်။ ဒီလို ကနေဒါ ကနူးလှေမျိုးက ပစ္စည်းဘယ်လောက်တင်တင် ကိစ္စမရှိဘူး”

ယာမာတိုက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လေသံနဲ့ အဲဒီလိုပြောပေမယ့် ရေချ လိုက်တဲ့ ကနူးလှေပဲ့ပုံစံက သိပ်မူမှန်မနေဘူး။ သူလည်း နည်းနည်းတော့ ထိတ် နေတယ်။ ဘီယာသေတ္တာထဲကနေ သံဘူးဘီယာကို ထုတ်ပြီး ဂလုဂလုနဲ့ သူ သောက် လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ဘူးပစ်ပေးပြီး “ခင်ဗျားလည်း သောက်ဗျာ” လို့ဆိုတယ်။ ခေါင်းဆောင်က အဲဒီလိုပြောတော့ သူ့အမိန့်နာခံပြီး ကျွန်တော်လည်း ဂလုခနဲ သောက်ချလိုက်တော့တယ်။

လှေက ရေစီးအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ရွှေ့နေတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးမှ တကယ့် ငြိမ်ငြိမ်လေး။ အဝေးကတော့အုပ်က တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ ရေလှိုင်း သံကို ကြားနေရတယ်။

ရေမျက်နှာပြင်အကျယ်က ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ ကျွန်တော့်အထင် မီတာ ၅၀၀ လောက်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ရေနက်ပေမယ့် မြစ်အောက်က ကျောက်တုံးတွေ ကို အထင်းသား မြင်နေရတယ်။ ဒီလိုကြည်လင်မှုက လူကို တအံ့တဩ ဖြစ်စေတယ်။ တစ်ခါတလေ ငါးဖြတ်ကူးသွားတာကိုလည်း မြင်နေရတယ်။ ငါးအကြေးခွံကိုတောင် သေချာမြင်နေရတယ်။

“လေးရက်မြောက်နေ့မှာ တောအုပ်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ခင်ဗျား ခံစားရ လိမ့်မယ်” လို့ ဂျွန် ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော် ခံစားလိုက် ရပါပြီ။

မြစ်ရေက အိုင်ရေလို လှုပ်ရှားမှု ရပ်တန့်နေသလိုပါပဲ။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရေမျက်နှာပြင်က မှန်တစ်ချပ်အလား ဖြန့်ခင်းထားတယ်။ ဒါဟာ အသံမဲ့လောက ပါ. . . ၊ လှေလှော်သံသာ ကြည်ကြည်လင်လင် ကြားနေရပေမဲ့ အသံရဲ့ ကောက် ကြောင်းကို ခံစားလို့ မရခဲ့ဘူး။ လှော်တာကို ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ရင် ဆိတ်ငြိမ်မှု က အခိုးအငွေ့အလား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို အုပ်မိုးသွားတယ်။

ဒီလိုဆိတ်ငြိမ်မှုမှာ ဖိစီးမှုတစ်မျိုး ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလိုနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရရင် ရူးသွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်။ အတွေးကြောင့် လူက ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားတယ်။

ကျွန်တော် မနေတတ်တော့လို့ သီချင်း အော်ဆိုလိုက်တယ်။ သီချင်း ပြီးတာနဲ့ ယာမာတိုက Neil Young ရဲ့ ‘Number’ ကို ထဆိုတယ်။ ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ သီချင်းဆိုရင်း လှေလှော်ကြတယ်။ အချိန်စောသေး ပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံး မူးနေကြပါပြီ။

ဟော့ကိုင်းဒိုး ဂျပန်သုံးယောက်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဝေးဆုံးကို ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ကို နှမ်းစေ့လောက်ပဲ မြင်ရတော့တယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကျွန်တော်တို့ သီချင်းသံက သူတို့အထိ လွင့်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ အဖွဲ့ချင်း ဆုံကြတဲ့အချိန်မှာ “ခုနဆို့တဲ့ သီချင်းက Akujō မဟုတ်လား” လို့ သူတို့ကပြောတယ်။ သီချင်းနာမည်တောင် မှန်နေပါတယ်။ ဂျွန်ပြောတာ သိပ်မှန်ပါတယ်... မြစ်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုက တကယ့် အံ့မခန်းပါလား။

တစ်ကြိမ်မှာ ခရီးဆောင် ဂက်စ်မီးဖိုကို ကျွန်တော် ထုတ်လိုက်တယ်။ မြစ်ရေ အနည်းငယ်ကို အိုးနဲ့ ခပ်ယူပြီး မျောနေတဲ့ လှေပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲချက် လိုက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်းက အလားတူ တီဗီကြော်ငြာကို မြင်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို စမ်းကြည့်ချင်နေခဲ့မိတာပါ။ လှေဦးမှာထိုင်နေတဲ့ ယာမာတိုက “ဟေး... သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းနေလား” လို့ အေးစက်စက်ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားလည်း စမ်းကြည့်ချင်နေတယ်ထင်တယ်” လို့ ကျွန်တော် ရွတ်နောက်နောက် ပြောလိုက်တယ်။

“ပျင်းစရာကြီး”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

ခေါက်ဆွဲရတော့ သူ့ကြားအောင် အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဖလူး... ဖလူး မြည်အောင် ကျွန်တော် စားလိုက်တယ်။ ခေါင်းဆောင်ရေ ခင်ဗျားကြားလား- ဒါ ပျော်ရွှင်တဲ့အသံလေ။

“ဟား... စားလို့ကောင်းလိုက်တာ”

ကျွန်တော် အသံထွက်အော်လိုက်တယ်။ တကယ်လည်း သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ကနေဒါ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဝန်းရံမှု အောက်မှာ ကြည်လင်အေးမြတဲ့လေကို ရှူရှိုက်ရင်း တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းနေတဲ့မြစ်ပေါ် ပူနွေးနွေးခေါက်ဆွဲစားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးက အပျော်တကာ အပျော်ဆုံးပါပဲ။ ခေါင်းဆောင်ရေ ခင်ဗျားမြင်လားဗျ။ ဒါ ပျော်ရွှင်ခြင်း အရောင်အဆင်းလေ။

“ဖလူး... ဖလူး...”

ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ခေါက်ဆွဲကို ကျွန်တော် ပလုတ်ပလောင်း စားနေတယ်။ ယာမာတိုက ခံစားချက်မဲ့တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပြီး “ဗိုက်ဆာ လိုက်တာဗျာ” လို့ တီးတိုးရွတ်တယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်ပြီး သူလည်း မီးဖိုနဲ့အိုးကို ထုတ်လိုက်တော့တယ်။

ယူကွန်မြစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကောလာဟလတစ်ခု ရှိတယ်။

မြစ်ဘေးမှာ မီးမွှေးရင်း ငိုက်ဆာလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မီးလှုံ့နေရင်း ငါးများတံကိုထုတ်ပြီး များချိတ်ကို မြစ်ထဲပစ်လိုက်တယ်။ ရေထဲ ချိတ်ကျတာနဲ့ ငါးက ချက်ချင်းဟပ်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရတဲ့ငါးကို မီးကင်စားလိုက်တာ မီးဖိုဘေးကနေ သူ တစ်ဖဝါးမှ ခွာစရာမလိုဘဲ ငါးစားခွင့်ရခဲ့တယ်။

ဒီလို ကောလာဟလကိုကြားတော့ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်စရာ မြင်ကွင်းကလည်း ရင်ထဲပေါ်လာတယ်။ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ငါးလေးတွေက သန့်ရှင်းပြီး ညစ်ညမ်းမှုမရှိဘူး။ လူသားတွေက သဘာဝတရားရဲ့ ကျေးဇူးကို အတန်အသင့် ခံယူနေကြတယ်။

များတံကို မြစ်ထဲလျှောက်ပစ်ချတိုင်း ငါးဟပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ငါးများတဲ့ နေရာကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရွေးဖို့လည်း လိုပါတယ်။ ဒီမြစ်မှာ ငါးများဖို့ အသင့်တော်ဆုံးနေရာက မြစ်လက်တက်တွေ စီးဝင်လာတဲ့ နေရာပဲဖြစ်မှာပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ မြစ်ထဲစီးဝင်လာတဲ့ မြစ်လက်တက်ကို တွေ့တော့ ငါးများချင်စိတ်ကို မတားနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်က လှေကမ်းကပ်တာနဲ့ ငါးများရာ နေရာဆီ အပြေးသွားလိုက်မိတယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ စိတ်ကို ဖိချပြီး များချိတ်မှာ ငါးစာတပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ရေစီးကြောင်းထဲ များတံကို သာသာလေး ပစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ များတံက ချက်ချင်း ညွတ်ကျသွားတယ်။

“ဟာ...”

ကျွန်တော် အံ့ဩနေချိန်မှာပဲ ၉ လက်မကျော်လောက်ရှိတဲ့ အမြီးရှည် ထရောက် ငါးတစ်ကောင်က များချိတ်မှာ ဟပ်နေပါပြီ။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော် အပျော်ကြီး ပျော်ပြီး များစာချတာနဲ့ ငါးလာဟပ်တာကြောင့် ဟိုမီးဖိုပြီး ငါးများ တဲ့အဖြစ်ကို ကောလာဟလလို့တောင် မထင်မိတော့ပါဘူး။ ငါးအုပ်ကလည်း မအလှဘူး။ တအောင့်လောက် များပြီးတဲ့နောက် ငါးတွေလည်း “မှုမမှုန်ဘူး” လို့ ထင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့... အစာသိပ်မဟပ်ကြတော့ဘူး။

ရလိုက်တဲ့ ထရောက်ငါးကို ကျွန်တော်တို့ ကင်စားလိုက်ကြတယ်။ တကယ်အရသာရှိပြီး လတ်ဆတ်လွန်းတယ်။ ဆဲလ်မွန်ငါး (Chars) နဲ့ အရသာ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။ ငါးကင်ကို ဘီယာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြည်းလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ နောက် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် အေးအေးငြိမ်ငြိမ် ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်တယ်။

သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ Chinook ဆဲလ်မွန်ငါးအုပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့

ဆိုပြန်တယ်။ ငါးက အကောင် ၂၀ လောက်ရှိပြီး အကောင်တိုင်း ကြီးလှတယ်။ ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း မြစ်အောက်မှာ သစ်တုံးပြုတ်ကျနေတယ်လို့တောင် ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော် လက်ဆော့ပြီး များစာချကြည့်လိုက်တယ်။ တအောင့်လေးမှာပဲ ငါးဟပ် သွားပါတယ်။

“အိုး... အိုး...”

ငါးက အစွမ်းကုန်ခုခံနေပြီး ကျွန်တော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ လှေက သွားနေပြီး ငါးက ခုန်နေတယ်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်က သန်မာသန်စွမ်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ငါးများတံက ငါးငယ် လေးတွေလောက်သာ များဖို့အတွက်ပါ။ နာရီဝက်လောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး နောက် ငါးကို ဆွဲတင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ငါးလေးကောင် ရလိုက်တယ်။ သုံးကောင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ၂ ပေခွဲလောက်ရှိတဲ့ ငါးမတစ်ကောင်ကိုပဲ ညစာ အဖြစ် ချန်ထားလိုက်တယ်။

ဟော့ကိုင်းဒိုး ဂျပန်သုံးယောက်နဲ့ ဆုံတဲ့အခါကျမှ အဲဒီငါးကို ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက် ဖြိုလိုက်ကြတယ်။

“အိုး... အိုး... အိုး...”

ငါးငိုက်ကို ခွဲလိုက်ချိန်မှာ အနီရောင်သန်းတဲ့ ငါးဥတွေက ငါးငိုက်ထဲကနေ အဆက်မပြတ် လှိမ့်ထွက်လာတယ်။ သံမဏိလုံး လောင်းကစားစက်မှာ ဆုကြေးတွေ ရလိုက်သလိုပါပဲ။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း ပုံးသေးလေးထဲမှာ ပတ္တမြားလုံးတွေ ထက်ဝက်နီးပါး ပြည့်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့ကစ ဆဲလ်မွန်ငါးဥစားပွဲတော်ထဲ ကျွန်တော်တို့ တရားဝင် ဝင် ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ငါးဥထမင်းဘူး၊ ငါးဥထမင်းလုံး၊ ငါးဥအိတ်လီခေါက်ဆွဲ၊ ငါးဥဂျပန်ခေါက်ဆွဲ၊ ငါးဥပီဇာ... ဘာပဲစားစား ဆဲလ်မွန်ငါးဥလေး ထည့်ပြီး အားရပါးရ ဝါးခဲ့ကြတယ်။

သိပ်စားလို့ ကောင်းပါတယ်။ သာမန်ငါးဥထက် ကြီးတာကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးလိုက်ချိန်မှာ ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ ခံစားချက်ကိုရတယ်။ အရသာမပြင်းဘဲ ချိုမြမြရှိတယ်။ လုံးဝန်းပြီး ချောအိတ်တယ်။ ဟား... ခြုံပြောရရင် သိပ်စားလို့ကောင်း တယ် ဆိုတာပါပဲ။

ဝက်တစ်ကောင်လို ကျွန်တော်တို့ စားခဲ့သောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း လူတိုင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အဖူအပိန်တွေ မသိမသာ ထွက်လာတယ်။

ဆဲလ်မွန်ငါးက အဆီသိပ်များတယ်လေ။

လှေကို အလျင်စလို လှော်စရာမလိုဘဲ အားကောင်းတဲ့မြစ်ရေစီးကြောင်း နောက် ကျွန်တော်တို့ အလိုက်သင့်မျောပါနေတယ်။ ယာမာတိုက အဖော်ဖြစ်သူ့ကို လှေလှော်ခိုင်းပြီး သူကတော့ လှေပေါ်မှာ အရက်သောက် တစ်နေကုန် အေးအေး ဆေးဆေး အိပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပုံပေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လှေပေါ်တင်ခဲ့တဲ့ သူ့ကျေးဇူး ကို ကျွန်တော်မေ့ပြီး (လှေငှားခကို သူ ထုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘီယာသုံးဒါဇင်နဲ့ လှေတက်ခွင့်ရခဲ့တာပါ) သူ့လိုပဲ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အရက်သောက်လိုက်၊ အိပ် လိုက် လုပ်နေခဲ့တယ်။ လှေကို သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်လို မျောပါစေပြီး အဆုံးစွန် ပျော်ရွှင်နေခဲ့တော့တယ်။

ဟော့ကိုင်းဒိုး ဂျပန်သုံးယောက်ကလည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်း တယ်။ ညအချိန် ကျွန်တော်တို့ ရွက်ဖျင်တဲ့ အတူထိုးပြီး မီးဖိုဘေးမှာ အာလာပ သလ္လာပ ပြောကြတယ်။ မြစ်ကြီးပေါ်မှာ လူတိုင်း ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြတယ်။

ဂျွန် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ. . . ကနူးလှေ တစ်ရက် နှစ်ရက် စီးရုံနဲ့တော့ ယူကွန် မြစ်ရဲ့ ရုပ်သွင်အစစ်ကို မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မြစ်ရေပေါ် ရက် အတန်ကြာ မျောပါပြီး မြစ်ကမ်းပေါ် တဲထိုးအိပ်၊ မြစ်ကကျွေးတဲ့ အစားအစာကို စားပြီး ရေစီးသံနားထောင်ရင်း အိပ်စက်ရတာကမှ ယူကွန်မြစ်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တာ ဖြစ်တယ်။ ရှေးခေတ်လူတွေ နေထိုင်စားသောက်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်အတွက် အထူးစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာက မြင်ကွင်းပြောင်းလဲမှု ပါ။ လောကကြီးကို ကနူးလှေပေါ်က မြင်တဲ့မြင်ကွင်းနဲ့ စက်ဘီးပေါ် မြင်တဲ့မြင်ကွင်း က လုံးဝ ခြားနားပါတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်က ခန္ဓာကိုယ်ဘေးမှာပဲ ရှိနေတယ်။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်မှာရှိတဲ့ တောအုပ်အနေအထားက နိမ့်နေတယ်။ တကယ်လို့ လူတွေဟာ ဒီမြင်ကွင်းနဲ့ နေထိုင်ကြရင် သဘာဝတရားအပေါ် ပိုရိုကျိုးကြမယ်ထင် ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလို တွေးလိုက်မိတယ်။

တစ်ညမှာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တောင့်တနေတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဥတ္တရ အလင်းတန်းက ညကောင်းကင်ယံမှာ ကန့်လန့်ကာကြီးလို တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာ တယ်။ လူတိုင်း အံ့ဩမှင်တက်ကြတယ်။ ဟော့ကိုင်းဒိုး ဂျပန်သုံးယောက်က အလင်း တန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “Tamaya” လို့အော်ကြတယ်။ အေးအေးနေတတ်တဲ့ ယာမာတိုတောင် လူငယ်တစ်ယောက်လို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒီအလင်းတန်းကပဲ ကျွန်တော့်ကို မြစ်ကြီးပေါ် ခရီးထွက်ဖို့

ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်ပြီး ဥတ္တရအလင်း
တန်းကို စိတ်ထဲ ကျေးဇူးတွေ တင်နေလိုက်မိတယ်။

(Tamaya က ဂျပန်မီးရှူးမီးပန်းဆိုင် နာမည်ဖြစ်တယ်။ “Kagiya”နဲ့အတူ
Edo (တိုကျိုမြို့ရဲ့ရှေးအခေါ်) နယ်ပယ်မှာ ကျင်းပတဲ့ နွေရာသီ မီးရှူးမီးပန်းပြိုင်ပွဲ
မှာ နာမည်ကောင်းရခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း မီးရှူးမီးပန်းကြည့်တဲ့ ပရိသတ်တွေရဲ့ ညာသံ
ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။)

ရောမ မှီခေါင်းကြီး

Prince George မြို့မှာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်ဆုံခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက စူပါမားကက်ကနေ ဈေးဝယ်ပြီး စခန်းချရာနေရာဆီ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးတဲ့ ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခုက ကျွန်တော့်တဲနား တမင် နီးနီးကပ်ကပ် ထိုးထားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်. . . တဲကို ဒီလို တမင်တကာ ထိုးထားတာ”

နေရာလွတ်တွေ ရှိနေလျက်နဲ့၊ တဲရှိရာဆီ ကျွန်တော် မကျေမနပ် လျှောက် သွားခိုက် တဲပိုင်ရှင်ရဲ့ ခေါင်းပြုထွက်လာတယ်။

“.....”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် စကားသံ တိတ်သွားတယ်။ အဲဒီလူက လူကို မှတ်မှတ်ထင်းထင်းရှိစေတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ဆံပင်က ပွယောင်းယောင်းနဲ့ ခေါင်းက အတော်ကြီးတယ်။ ဧရာမမိုကြီးတစ်ခုနဲ့ တူနေတယ်။ မျက်နှာက မီးတူးသွားတဲ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ တူတယ်ဆိုတာက ဆိုဖွယ်မရှိပါဘူး။ မျက်လုံးက သေးသွယ်ပြီးစူးရှတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က ပုပြီး တုတ်တယ်။ ခြေနှစ်ဖက်က ခွင်နေတယ်။ ဒီလူက အင်းဒီးယန်း လူမျိုးလား- အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အသံနှိမ့်နဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဟလို. . .”

ပြေပြစ်တဲ့ ဂျပန်စကားက ကျွန်တော့်ကို ဇောချွေးပြန်သွားစေတယ်။

သူ့နာမည်က Kiyota လို့ခေါ်တယ်။ ပိုအံ့ဩရတာ သူလည်း ကျွန်တော့် လိုပဲ စက်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာပတ်တဲ့သူပါ။ စခန်းပိုင်ရှင်ဆီကနေ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကြားသိခဲ့ရလို့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တဲလာထိုးတာဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော် အပါအဝင် စက်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာပတ်မယ့်လူတွေဟာ အခြေခံ အားဖြင့် ကျပ်ပြည့်ကြသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်လည်း ထူးမခြားနားပါပဲ။ မေးတောင်မမေးဘဲ သူက သူ့အကြောင်းစုံကို ပြောပြပါတော့တယ်။

“မူလတန်းတုန်းက ကျွန်တော်က ဘေ့စ်ဘောကစားသမားတစ်ယောက် ပါ။ ကျောနံပါတ် ၄ . . . အဖမ်းသမားပေါ့”

သူ အကြာကြီး ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ထားတာကြောင့် “အင်း. . . အင်း. . .” လို့ပဲ အလိုက်သင့်ပြောရင်း ဝယ်လာတဲ့ ဟင်းရွက်ကို စလှီး တော့တယ်။

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီနောက် ကျွန်တော် ဩစတေးလျ သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောင်းသွားတော့တယ်”

ထမင်းဟင်းကျက်တော့ ကျွန်တော် ထမင်းစားတယ်။ Kiyota ကိုလည်း အတူစားဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။ သူက ဝမ်းသာအားရစားရင်း ပျိုနုတဲ့အပြုံးနဲ့ “ဟာ. . . စားလို့သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့အကြောင်းကို အားရပါးရ ဆက်ပြောပြန်တယ်။ သူက စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အလိုက်သင့်ပြန်ပြောရင်း ထမင်းစားပြီးသွားတယ်။ အလိုက်သင့် ပြန် ပြောရင်း တစ်ဖက်က ပန်းကန်ဆေးပြီးသွားတယ်။

“ . . . အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ခရီးစထွက်ခဲ့တော့တာပဲ”

သူ့အကြောင်းကို အချိန် ၄ နာရီကြာ သူ မိတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော် သွားတောင် တိုက်ပြီးသွားပါပြီ။

နောက်တစ်နေ့မှာ “Robson တောင်မှာ ဆုံကြရအောင်” လို့ ကျွန်တော် အဖြစ်ပြောပြီး အစောကြီး ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ လူဆိုးနဲ့မတူပေမယ့် ကနေဒါသဘာဝတောထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်း စက်ဘီးစီးချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာချိန်က သူ့မျက်ဝန်းမှာ အထီးကျန် အကြည့်ကိုမြင်တော့ အားနာစိတ် ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။

၃ ရက်အကြာမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် မိတာ ၃၉၅၄ မြင့်တဲ့ ကနေဒါ ရော့ကီးတောင်တန်းရဲ့ အမြင့်ဆုံးတောင်ထွတ် Robson တောင်ကို

mgyoe.com

ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရေခဲတောင်သဖွယ် ချွန်ထက်နေတဲ့ တောင်တွေက ခမ်းနားထည်ဝါလို့နေတယ်။ ခရီးသွား ဧည့်ကြိုစင်တာက သမ္မတဟောင်း ကလင် တန်နဲ့ တူတဲ့ ဦးလေးက “ဒီကနေ တောင်ပေါ်ကို စီးတက်သွားရင် အဲဒီမှာ အရမ်း လှတဲ့ တောင်တက်လမ်းကြောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီကိုရောက်လာပြီပဲ မသွားရင် နှမြောစရာကောင်းပါတယ်။ ၄ မိုင်ကျော်လောက်ဆက်သွားရင် အဲဒီမှာ ရွက်ဖျင်တဲ့ စခန်းချတဲ့နေရာရှိတယ်။ အဲဒီအထိ စက်ဘီးရောက်တယ်” လို့ပြောတယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေ ၇ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ နေက အနောက် ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းစောင်းသွားပြီ ဆိုပေမယ့် ၄ မိုင်ကျော်ခရီးလောက်က မိနစ် ၂၀ လောက်နဲ့ ရောက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မက်ဆော့ဘုတ်မှာ Kiyota အတွက် စာတိုတစ်ကြောင်းချန်ပြီး ကျွန်တော် စက်ဘီး အမြန်စီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

လမ်းဘေးမှာ ရေပြာချောင်းလေး စီးဆင်းနေတယ်။ လမ်းခင်းမပြီးသေး ပေမယ့် ပြေပြစ်နေတယ်။ စက်ဘီးစီးရ လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး လမ်းတဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာပြီး ကုန်းလည်းမတ်စောက်လာလို့ ကျွန်တော် စက်ဘီး ဆင်းတွန်းရတော့တယ်။ စက်ဘီးတွန်းနေရင်း တွန်းနေရင်း နေဝင်သွားပြီး အမှောင် ထူက တောအုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖုံးလွှမ်းလာတော့တယ်။ အချိန်မှတ်စက်ကို ကြည့်တော့ လမ်းတစ်ဝက်တောင် မကျိုးသေးပါဘူး။

“ဟာ သွားပြီ. . .”

တစ်လောကလုံး အမှောင်ဖုံးသွားရင် ဒီလိုနေရာမျိုးက လှုပ်ရှားသွားလာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဝက်ဝံရှိတာကြောင့် ဒီနေရာမှာလည်း ညအိပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ နောက်လှည့်ပြန်ရမလားလို့ စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်သွားနေလိုက်မိတယ်။ ချွေးဒီးဒီးနဲ့ တအောင့်လောက်လျှောက်ပြီး လမ်းဘေးမှာ ကျွန်တော်တန်နေခဲ့မိတယ်။ မျက်စိရှေ့လမ်းက မတ်စောက်လွန်းလို့ ချောက်ကမ်းပါးလို ဖြစ်နေပြီး ကျောက်တုံး သစ်မြစ်တွေနဲ့ မညီမညာဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ “လမ်း” လို့တောင် ပြောလို့မရတော့ ပါဘူး။ “တောင်နံရံ” လို့ပြောရင် ပိုမှန်ပါတယ်။ ပစ္စည်းအစုံတင်ထားတဲ့ စက်ဘီးကို တွန်းသွားဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ရှေ့ဘီးတစ်လှည့်၊ နောက်ဘီးတစ်ခါ မပြီး တစ်လှမ်းချင်း စက်ဘီးကို ဆွဲတက်ရပါတယ်။ ချွေးစက်ချွေးပေါက်တွေ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲစိုနေတော့တယ်။

“ကလင်တန်စုတ်. . . ဒါ စက်ဘီးသွားလမ်းမှမဟုတ်တာ”

ခက်ခက်ခဲခဲတက်ပြီးနောက် ရွက်ဖျင်တဲ့စခန်းချရာက မီးရောင်ကို မြင်

တော့ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျမတတ် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ကြယ်
ရောင်တောင် တဖျတ်ဖျတ် လင်းနေခဲ့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ကော်ဖီထိုင်သောက်ရင်း
ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ Robson တောင်ကို ငေးကြည့်နေတုန်းမှာ ဧရာမမိုကြီးတစ်ခုက
ကျွန်တော့်ရှေ့ စက်ဘီးနဲ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အခုမှ မာရသွန်
အပြည့် ပြေးခဲ့သလိုပါပဲ။ မျက်နှာပေါ်နာကြည်းမှုအပြည့်နဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို
စာရွက်တိုတစ်ခု လှမ်းပေးတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် ထားရစ်ခဲ့တဲ့စာတိုလေးပါ။
“ရွက်ဖျင်တဲ စခန်းချရာနေရာမှာ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်။ စက်ဘီးနဲ့ တက်လို့
ရတယ်။ ၄ မိုင်ကျော်ပဲရှိတယ်. . . ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စီးလို့ရတယ်”

ပထမဆုံးအဖော်

အဲဒီည ထမင်းအတူစားပြီးနောက် Kiyota က-

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားမလဲ” လို့ မေးတယ်။

သူ့လေသံ ကြားရတာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးအတူစီးကြတဲ့ ကိစ္စက ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်သွားမိတယ်။

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း Jasper အထိ စီးကြတာပေါ့”

နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် မလိုလားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရယ်လိုက်ရင် လူငယ်နဲ့တူတဲ့ ဒီလူ့ကို ကျွန်တော် မသိမသာ စိတ် ဝင်စားလာခဲ့မိတယ်။ နှစ်ယောက်အတူ ခရီးတစ်ထောက်လောက်စီးရလည်း မဆိုး ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။

တစ်လမ်းလုံး သူက ကျွန်တော့်နောက်ကနေစီးပြီး လိုက်ပါလာတာကြောင့် နည်းနည်းတော့ အံ့သြမိတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ ဦးစားပေးလွန်းတယ် ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ အဲဒီလို ဟုတ်မနေဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လူများနောက်မှာ စီးရတာထက် ရှေ့ဆုံးမှာ စီးရတာကို ပိုကြိုက်တယ်။ ဒီလိုဆို တော့လည်း ကျွန်တော်တို့က တွဲဖက်ညီတဲ့အဖော် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကနေဒါတောင်ကြောက စက်ဘီးစီးခရီးသွားဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်ရာနေရာပါ။ လမ်းတစ်လျှောက် တောင်တန်းကြီးတွေ တွေ့မြင်ရတယ်။

ရောင်စုံခြယ်ရေကန်တွေ တွေ့မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ ခံစားတတ်သူ ဖြစ်တာကြောင့် မကြာခဏ “အိုး... အိုး... လှလိုက်တာ” လို့ အသံထွက် အော်ဟစ်နေတတ်တယ်။ နောက်လှည့်ကြည့်ရင် Kiyota ရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း အပျော်တွေ လင်းလက်နေတာကို တွေ့မြင်ရတယ်။ နှစ်ယောက်သားအကြည့်ချင်းဆုံ အပြုံးတွေဖလှယ်ကြပြီး အဲဒီခဏတာ အခိုက်အတန့်ကို အတူ မျှဝေခံစားကြတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးဘူးဘဲ။

ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းတဲ့ ဒီအဖော်ဟာ ချက်ပြုတ်ရာမှာ နည်းနည်းမှ အားမကိုးရကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တရားဝင် အဖော်ဖြစ်သွားတဲ့ ပထမဆုံးညမှာမှ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် သိလိုက်ရတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်း တဲ့ အချက်တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသေးတယ်။ Kiyota က ညစာကို ခေါက်ဆွဲခြောက်ပဲ နေ့တိုင်းစားပြီး အလုပ်ရှုပ်မှာကြောက်လို့ ခေါက်ဆွဲထဲ ဟင်းရွက် တောင် မထည့်ပါဘူးတဲ့။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက်ပါ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ချက်လိုက်မယ်” လို့ ကျွန်တော် ရှုံ့မဲ့ပြောတော့ သူက “ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်” လို့ အဆက်မပြတ် ခေါင်းညိတ်တယ်။

ကျွန်တော်က အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါတယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ အခြေခံကြော်လှော် အရည်သောက်အထိ ကျွန်တော် လုပ်တတ်တယ်။ ငရုတ်ပွ အသားကြော်၊ အသားလုံး ချိုချဉ်ကြော် စတဲ့ လက်ဝင်တဲ့ ဟင်းတွေလည်း လုပ် တတ်သေးတယ်။ တခြားသူအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးဖို့လည်း ဝန်မလေးတတ်ဘူး။ တခြားလူ အရသာရှိရှိစားတာမြင်ရင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းသာတဲ့လူစားမျိုးဖြစ် တယ်။

Kiyota က “ဧည့်သည်ကောင်း” တစ်ယောက်ပါ။ သူက ဘာစားစား ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ “ကောင်းလိုက်တာ... စားလို့ကောင်းလိုက်တာ” လို့ပြောတတ် တယ်။ တကယ့်အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက်ကို စားနေသလိုမျိုး သူ အရသာရှိရှိ စားနေတာကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ ချက်ပြုတ်ဖြစ်လာတယ်။ နေ့လယ် စက်ဘီးစီးနေချိန်မှာတောင် “ဒီည ဘာချက်စားရင် ကောင်းမလဲ” လို့ တွေးနေတတ်တယ်။ ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ပျော်ရွှင်မှုထဲ နစ်ဝင်နေသလိုမျိုးပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် အာလူးဟင်းချက်တယ်။ ဟင်းထဲထည့်ချက်တဲ့ Salami ဝက်အူချောင်းက ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ထွက်နေလို့ မျိုချဖို့တောင်ခက်တယ်။ ကျွန်တော်

တစ်ဖွန်းမြည်းပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ရင်း ရှုံ့မဲ့တဲ့မျက်နှာနဲ့ တောင်းပန်လိုက်တယ်။ Kiyota ကို လှည့်ကြည့်တော့ သူက အားရပါးရစားရင်း “စားလို့ကောင်းလိုက်တာ” လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတခဏ ကျွန်တော်ရဲ့ချက်ပြုတ်လိုတဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုက ချက်ချင်း တွန့်ဆုတ်သွားခဲ့တယ်။

ရင်းနှီးပြီး အတန်ကြာမှ Kiyota ဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မှန်း ကျွန်တော် သိလာတယ်။ သဘောထားကြီး ရက်ရောမှုကို သူ့အလိုအလျောက် ထုတ်ဖော်လေ့ရှိတယ်။

သူနဲ့ သိစက ထူးခြားတဲ့ သူ့သဏ္ဍာန်က ကျွန်တော့်ကို စိုးထိတ်စေခဲ့ပြီး သူနဲ့ဝေးရာဆီ ထွက်ပြေးချင်ခဲ့တယ်။ သူနဲ့အတူ စက်ဘီးစီးကြည့်မှ သူဟာ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

နှစ်တစ်နှစ်ထဲမှာပဲ ကမ္ဘာပတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီအချက်လေးနဲ့တင် ထူးဆန်းတဲ့နှောင်ကြိုး တစ်မျိုးကို တည်ဆောက်ဖို့ လုံလောက်ခဲ့တယ်။ ဒီလူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက နှစ်ပေါင်းတာရှည် တည်တံ့နေမယ်ထင်ပါရဲ့။

သူနဲ့ နှစ်ပတ်ကြာ အတူစီးပြီးနောက် မြို့ငယ်တစ်မြို့က လူးဝစ်ရေကန်မှာ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနေရာကနေ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်။ သူက အရှေ့အရပ်ဘက်ဦးတည်ပြီး ကျွန်တော်က အနောက် အရပ်ကို ဦးတည်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူစီးနေရင်းက ပြည်နယ်လမ်းခွဲမှာ စက်ဘီး ခဏရပ်ပြီး လက်အိတ်တွေ ချွတ်လိုက်ကြတယ်။

“မက္ကဆီကိုမှာ ပြန်ဆုံကြစို့”

ကျွန်တော်တို့ ချိန်းဆိုပြီးနောက် လက်တင်းတင်းဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ တယ်။ Kiyota က သေးသွယ်သွယ် မျက်လုံးကိုမှေးပြီး ကျွန်တော့်ကို အပွင့်လန်းဆုံး ပြုံးပြတယ်။ သူ့ကို ကြည့်နေရင်း မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျွန်တော် မျက်ရည်စို့သွားမိလို့ အရယ်နဲ့ အမြန် ဖုံးလိုက်မိတယ်။ တအောင့်စီးပြီး ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်ချိန် သူ လှည့်ကြည့်တာနဲ့ သွားတိုးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက် ကြပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်တော့တယ်။

မြင်ကွင်းက အဆောတလျင် ပြန်ပြုလောတယ်။

တောရိပ်တောင်ရိပ်က ငြိမ်သက်စွာ တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့တယ်။ အထီးကျန်တဲ့

စိတ်ခံစားချက်က ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လွတ်မြောက်တဲ့ ခံစားမှုက အစားထိုး ဝင်ရောက်လာတယ်။ စက်ဘီးစီး ခရီးသွားရင် တစ်ယောက်တည်းသွားတာက ပို သင့်တော်တယ် ထင်ပါရဲ့လို့ ကျွန်တော် အဲဒီလို တွေးလိုက်မိတယ်။ လူတိုင်းရဲ့ စက်ဘီးစီးနှုန်းနဲ့ နားပုံနားနည်းက မတူကြဘူး။ တစ်ဖက်လူနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းနှီးတယ်ဆိုဦးတော့ အချင်းချင်း အပေးအယူမျှရတယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်ဖိစီးမှုက မသိမသာ ပွားလာတတ်တယ်။ ခရီးဝေးသွားမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း သွားရ တာက ပိုပေါ့ပါးတယ်။

သီချင်းဆိုချင်တဲ့အချိန် ဘယ်သူမှ မဝံ့ဘဲ အော်ဆိုရင်း၊ နားချင်တဲ့အချိန် ဘာမှ မတွေးဘဲနားရင်း ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်စီးနေခဲ့တယ်။ အကွေ့တစ်ခုကို ဖြတ် ကျော်လာခဲ့ချိန်မှာ တောင်တစ်တောင်က ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ တယ်။ ဒါက “ဘုရားကျောင်း Mt. Cathedral ကျောက်တောင်”ကြီး ဖြစ်တယ်။ ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တိုင်ကြီးတွေက ကောင်းကင်ယံထက် အလှအယက် ထိုးတက် နေလို့ ဘုရားကျောင်းတစ်ဆောင်နဲ့ တကယ်တူနေပါတယ်။

နောက်ကျောဘက် ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာ သတိလက်လွတ် လှည့် ကြည့်မိတော့ မှိုဦးခေါင်းရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အပြုံးမျက်နှာက ပျောက်ဆုံးလို့နေခဲ့ပြီး ကြည်လင်တဲ့ ကောင်းကင်ပြာတစ်ခုသာ တမျှော်တခေါ် ပြန့်ပြူးနေပါတယ်။

ကျွန်တော် အမြန်မျက်နှာလွှဲပြီး အာခေါင်ခြစ် အော်လိုက်မိတယ်။
 “ဟေ့ကောင်... မင်း ငတုံး...”

ကြယ်ကြွေညနဲ့ လူအုပ်ကို မုန်းတဲ့ ဂျင်မ်

ကနေဒါကနေ အမေရိကန်နယ်စပ်ထဲ ကျွန်တော် တစ်ဖန် ဝင်ရောက်လာခဲ့ ပြန်ပါတယ်။ အော်ရီဂွန်ပြည်နယ် ကမ်းရိုးတန်းကနေ တောင်ဘက်တောက်လျှောက် ကျွန်တော် ဦးတည်နေတယ်။ စက်ဘီးကို အချိန်ဆွဲစီးရင်း နိုဝင်ဘာလထဲတောင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဒီအချိန်ကာလက အေးတဲ့အပြင် မိုးလည်း မကြာခဏ ရွာလေ့ရှိတယ်။ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးစီးတဲ့ငှက်ဆိုင်လို ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလိုတွေ့ရင်း လမ်းဆုံဘက်ကို ကျွန်တော် အကြည့် ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ စက်ဘီးသမားတစ်ယောက် မြေပုံကြည့်နေတာတွေ့ လိုက်တယ်။

“ဟဲလို. . .”

ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော် သူ့အနား ကပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်က ဂရုမစိုက်တာလား၊ စိတ်ရှုပ်သွားတာလား ဝေခွဲမရ ပါဘူး။

အသက် ၃၅ လောက်ရှိတဲ့ အဲဒီလူက ပါးသိမ်းမွေးထူလပျစ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဂျင်မ်လို့ ခေါ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားခဏ ရပ်ပြောလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားက ဖြောင့်မနေပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ လှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ အမြန်ထွက်သွား

ချင်ပုံရတယ်။ ဒီလူကလည်း တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်းနေတာကို ကြိုက်တဲ့လူ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်လမ်းကြောင်းတူပေမယ့် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက် ပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။

ကယ်ရီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ထဲဝင်တော့ ထူးဆန်းတဲ့ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေ က လမ်းနှစ်ဖက်ကို အုပ်စိုးထားတယ်။ ဒါက “သစ်နီပင် အမျိုးသားဥယျာဉ်” ပါ။ သစ်ပင်တွေက သက်တမ်း နှစ်တစ်ထောင်ကျော်ရှိပြီး အမြင့်ပေ ၄၀၀ နီးပါးရှိပါတယ်။ ဒီနေရာက ဧရာမ သစ်နီပင်တွေ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်ရာနေရာ ဖြစ်တယ်။

ဒီနေရာကိုရောက်တော့ မိုးပိုကြီးလာတယ်။ သစ်နီပင်အောက် ကျွန်တော် အမြန် မိုးပြေးခိုလိုက်တယ်။ ထူထူထည်းထည်း အခိုးအငွေ့တွေက တောအုပ်ထဲ လွင့်ပျံနေတယ်။ ဒါဟာ တောနက်ထဲက လူသူမဲ့တဲ့ အငွေ့အသက်ပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မိုးစက်မိုးပေါက်က တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို ရိုက်ခတ်နေတယ်။ ဝိုးတဝါး ကြားမှာ သစ်နီပင်စည်နဲ့ ပင်စည်ပေါ် အစင်းကြောင်းနက်နက်တွေကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သတိမထားမိလိုက်ခင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ သစ်ပင်ကို သတိလက်လွတ် ပွေ့ဖက်ပြီး ပါးနဲ့နားကို ပင်စည်ပေါ်ကပ်ထားလိုက်မိတယ်။

ဟင်း... မထင်မှတ်ဘဲ ပင်စည်က နွေးလို့နေတယ်။ သစ်ပင်ကို ကျွန်တော် တအောင့်ကြာ ဖက်ထားလိုက်မိတယ်။ ဒီသစ်ပင်အိုကြီးဟာ ကျွန်တော် မသိခဲ့တဲ့ ဟိုးနှစ်ကာလတွေကို ဖြတ်သန်းရှင်သန်ခဲ့ပြီး ဒီကနေ့မှာလည်း ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် အသက်ရှူလို့နေတယ်။ အေးစက် စိုစွတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အနွေးဓာတ် ပေးနေခဲ့တယ်။

ရွက်ဖျင်တဲစခန်းချရာနေရာမှာ ဂျင်မကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ပြန်တယ်။ သူ့မှာ ရွက်ဖျင်တဲပါပေမယ့် မိုးတိတ်တဲ့အထိ သူစောင့်ပြီး မြက်ခင်းပေါ် ဖျာပဲခင်းပြီး အိပ်ချလိုက်တယ်။ တကယ့်လူထူးလူဆန်းပါ။ နောက်တစ်နေ့ တဲကနေ ကျွန်တော် တွားထွက်လာချိန် သူ့အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့တော့ပါဘူး။

တောင်အရပ်ဆီ ကျွန်တော် ဆက်စီးခဲ့တယ်။ သစ်တောဧရိယာကို ကျော် တော့ စပျစ်ခြံတွေက မျက်စိထဲ ဝင်ရောက်လာတယ်။ ဒီနေရာက ကယ်ရီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် နာမည်ကျော် စပျစ်ဝိုင် ထုတ်လုပ်ရာအရပ်ဖြစ်တယ်။ မြောက်အရပ်ကနေ တောင်အရပ်ကို ရွေ့လျားနေချိန်မှာ ရာသီဥတုနဲ့ သစ်ပင်တွေကလည်း လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတယ်။ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

သုံးရက်အကြာ စူပါမားကက်တစ်ခုမှာ ဂျင်မနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံပြန်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အံ့ဩတဲ့အပြုံးနဲ့ သူ ခပ်ရေးရေး ပြုံးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩတဲ့အပြုအမူနဲ့ လေးလေးနက်နက် ပြုံးတယ်။ ခုံတန်းရှည်မှာ သူ မနက်စာ ထိုင်စားတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဘေးနား ဝင်ထိုင်ပြီး ပေါင်မုန့်နဲ့ ပျားရည်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ မနက်စာ စားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ အလိုလို စက်ဘီးယှဉ်စီး မိသား ဖြစ်သွားတော့တယ်။

နေရာအနှံ့ သူ စက်ဘီးစီးခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒါဟာ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်စီးတာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ သူဟာ အထီးကျန်ခြင်းကို အမှန် တကယ် ချစ်မြတ်နိုးသူပါလား။ အချိန်တစ်ခုလောက် ရင်းနှီးပြီးတဲ့နောက် သူဟာ ဟာသဉာဏ်ရွှင်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ သိလာရတယ်။

“Boy ”

သူက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ခေါ်တယ်။ တစ်ည အတူစီးပြီးတဲ့နောက် မြို့ရဲ့ ညရှုခင်းကို အပေါ်စီးကနေ မြင်နိုင်တဲ့ ပန်းခြံခုံတန်းရှည်တစ်ခုမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ညစာစားဖို့ပြင်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းမှာ ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေက များလှချည်လား. . အိတ်ထဲမှာ တီဗီတစ်လုံးတောင် ပါမယ်ထင်တယ်”

ဂျင်မိက ပြုံးထေ့ထေ့ ပြောတယ်။ သူ့စိမ်းနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီးရင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ အပြုံးက မကြာခဏ ထွက်ပေါ်လာတတ်တယ်။

“ခင်ဗျားကရော. . . ဟို ဘူးအလေးကြီးက ဘာလဲ” ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ကျုပ်က ကော်ဖီအဆိပ်သင့်နေတဲ့လူပါ”

ဂျင်မိက ပြောရင်း ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကြိတ်ထားတဲ့ ကော်ဖီကြမ်းကို တစ်ဖွန်းခပ်ပြီး ဘူးထဲထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ရေဆူဆူလောင်ထည့်လိုက်တယ်။ အငွေဖြူဖြူတွေက ထူးဆန်းတဲ့ ဂျင်မိရဲ့ အပြုံးရှေ့မှာ တလူလူ တက်လာတယ်။ အနှိုင်းမဲ့ ကော်ဖီနဲ့ သင်းသင်းလေးပါ လွင့်ဝဲလို့ လာတယ်။ တအောင့်နေတော့ ဂျင်မိက အရည်မည်းမည်းနှစ်ခွက်သွန်ပြီး တစ်ခွက်ကို ဟင်းရွက်လှီးနေတဲ့ ကျွန်တော့် ရှေ့ချလိုက်တယ်။ တစ်ငုံသောက်ကြည့်လိုက်တော့ နွေးထွေးတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုက အေးစက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ချက်ချင်း စိမ့်ဝင်သွားတယ်။

“သောက်လို့ကောင်းတယ်”

“ဟား. . . ဟား. . . ဒါက ကျုပ် မှုပိုင်အရသာပါ”

ဂျင်မိရဲ့အလုပ်ကလည်း အရမ်းလန်းတယ်။ သူက စာသင်ခန်းပြင်ပက သဘာဝတရားအကြောင်းသင်တဲ့ ကျောင်းဆရာဖြစ်တယ်။ ဂရုမစိုက်ဘဲ မြေကြီးပေါ် ဖျာခင်းအိပ်တဲ့ ပြီးတော့ ကော်ဖီအရသာကို မှုပိုင်ထားတဲ့လူက ဒီလိုအလုပ်မျိုး ရွေးချယ်တာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့ စပျစ်ခြံထဲ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ် ဖြတ်သန်းကြတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော်လည်း ဂျင်မိလို တဲမထိုးဘဲ ဖျာခင်းပြီး အိပ်လိုက်တယ်။ စကြဝဠာက ကျွန်တော်ရှေ့မှာ ပြန်ပြူးလို့နေတယ်။ ညမှာ ကြယ်ကြွေလေးတွေက သေးသွယ်တဲ့ အလင်းဖျော့ဖျော့နဲ့ ကောင်းကင်ယံကနေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေခဲ့တယ်။

“ဂျပန်မှာ ပြောစမှတ်တစ်ခု ရှိတယ်။ ကြယ်ကြွေတဲ့အချိန် ကိုယ်လိုတဲ့ဆုကို သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်တောင်းရင် ပြည့်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား... အမေရိကန်လည်း အတူတူပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့ဆီမှာက တစ်ခါပဲ ဆုတောင်းရင်ရပြီ။ သုံးခါဆက်တိုက်က မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“စမ်းကြည့်လေ”

“ကောင်းပြီ”

ကြယ် ဖျတ်ခနဲ ကြွေလာပြန်တယ်။

“ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ”

“မိန်းမလှ... မိန်းမလှ... မိန်း... ဟား... ဟား မပြည့်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သားရဲ့ရယ်သံက ညကောင်းကင်ထဲ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်ဝင်သွားတယ်။ စပျစ်ပိုင်နဲ့က ဘေးပတ်ပတ်လည်ကနေ ပျံ့လွင့်လာပါတယ်။

“တစ်ခါတလေ အဖော်နဲ့ စီးရတာလည်း မဆိုးဘူးဘဲ”

ဂျင်မိစကားကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ကြားမှာ ထူးဆန်းတဲ့အပြုံးကို သူ့မျက်နှာပေါ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။

“ခန္ဓာကိုယ် အားဖြည့်ဖို့ မြို့ထဲမှာ တအောင့်နားဦးမယ်” လို့ ကျွန်တော် ဆိုတော့ ဂျင်မိက “ကျုပ်က မြို့မကြိုက်ဘူး... ကျုပ်သွားနှင့်မယ်” လို့ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်တို့ လိပ်စာကတ်လဲကြရအောင်”

ခရီးလမ်းမှာတွေ့တဲ့ ခရီးသွားဖော်နဲ့ လိပ်စာလဲလှယ်တယ်ဆိုတာ လူမှု ကျင့်ဝတ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဂျင်မိနဲ့ ကျွန်တော် တကယ် ပြန်ဆုံချင်ခဲ့တာပါ။ သူလည်းပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းမာမာ ခန့်မှန်းလိုက်မိတယ်။

သူ့မျက်နှာတည်သွားတာကို ကျွန်တော် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်တောင်းဆိုမှုကို သူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပယ်ချလိုက်တယ်။

“အင်း... ရေစက်ရှိရင် အလိုလို ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ နှစ်ယောက်သား သုံးရက်အတူစီးခဲ့ပြီး လူစု လူဝေးကို မုန်းတီးတဲ့သူနဲ့ ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ တကယ် တမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကြား နံရံအမြင့်ကြီးတစ်ခု ခြားနေသေးပါလား။ ကျွန်တော့် ခံစားချက်ကို သူ နားလည်မလား မသိပါဘူး။ အပြုံးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူက “ကံကောင်းပါစေ”လို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး စက်ဘီးစီးထွက် သွားတော့တယ်။

မြို့လမ်းမထက် စက်ဘီးနင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ သူ့နောက်ကျောကို ထီးတည်း ကျန်တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေခဲ့မိပါတော့တယ်။

အဘိုးအိုရဲ့ ခရစ္စမတ်

ခရစ္စမတ်နီးလာပြီဆိုတာကို ပြကွဒိန်မကြည့်လည်း ကျွန်တော် သိနေတယ်။ အိမ်တိုင်းရဲ့ ပြတင်းတံခါးဘေးမှာ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို တွေ့ရပြီး ကလေးတွေက အဲဒီအောက်မှာ ဆော့ကစားနေကြတယ်။ ကျွန်တော်အဖို့ ဒါဟာ “မိသားစု” သင်္ကေတဖြစ်တယ်။

Utah ပြည်နယ်က ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် မီတာ ၂၀၀၀ လောက်မှာ ရှိတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ နေမထွက်ရင် အပူချိန်က သူညီအောက် ၁၀ ဒီဂရီ ရောက်သွားတတ်တယ်။

အေးစက်တဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ မိသားစုတွေ ပြန်လည်ဆုံစည်းတာ ကို ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် ဖြတ်ကျော်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အအေးပိုလာခဲ့တယ်။ တစ်ညက ရွာတစ်ရွာရဲ့ပန်းခြံတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် စက်ဘီးရပ်ပြီး နှင်းတွေကြားထဲ တဲထိုးဖို့ နေရာရှာနေတုန်းမှာ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦးနဲ့ ဆုံလိုက်တယ်။ မျက်လုံးချင်းဆိုင် ဆုံတဲ့အခိုက် ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ သူက အပြုံးမပါတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မေးတယ်။

“မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ထဲထိုးအိပ်မလို့ပါ”

အပြန်အလှန် ပြောတဲ့စကား အဆုံးသတ်သွားတယ်။ ပန်းခြံမှာ ကျွန်တော်

နေရာ လိုက်ရှာနေတယ်။ အဘိုးအိုက ကျွန်တော့်ကို တအောင့်လောက် အကဲခတ်ပြီး စောနက မျက်နှာမျိုးနဲ့ စကားစတယ်။

“လာ... ကျုပ်အိမ် လိုက်အိပ်”

အုတ်အိမ်ငယ်လေးထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ နူးညံ့နွေးထွေးတဲ့အပူဓာတ်က အေးခဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပါးနှစ်ဖက်ကို လာဟပ်တယ်။ ဧည့်ခန်းမှာရှိတဲ့ မီးလင်းဖိုက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေတယ်။ အိမ်က ရှင်းလင်းထားလိုက်တာ သပ်ရပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ကြည့်ရတာ အဘိုးအိုနဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်ကလွဲပြီး အခြားလူ နေပုံမပေါ်ဘူး။

အကြီးစား ရေခဲသေတ္တာကို အဘိုးအို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ပလတ်စတစ်ဘူးတွေနဲ့ ဘူးတစ်ခုစီတိုင်းမှာ စာသေချာ ရေးကပ်ထားတယ်။

Curry၊ မုန်လာဥဟင်းချို (Borscht)၊ ကြက်သွန်နီဟင်းချို။

“ကြိုက်တာ တစ်ခုရွေးလိုက်... ” လို့ အဘိုးအိုက ပြောတယ်။

အမဲသားဟင်းပါတဲ့ ဘူးကို ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ အဘိုးအိုက ဘူးဖွင့်ပြီး အိုးထဲသွန်ထည့်လိုက်တယ်။ ယောက်မနဲ့ ရေခဲတွေကို ထိုးချေပြီး မီးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း နွေးလိုက်တယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုကြားမှာ ဟင်းနွေးသံကိုပဲ ကြားနေရတယ်။ အဘိုးအိုရဲ့နောက်ကျောကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်မိတယ်။ အသက်ကြီးသူတွေ ဟင်းချက်တဲ့ပုံရိပ်က ဘာဖြစ်လို့ လူကို နွေးထွေးတဲ့ ခံစားချက် ဖြစ်စေတာလဲ။

အဘိုးအိုက အမဲသားဟင်းကို ပန်းကန်ထဲ တစ်ယောက်စာ ထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်တင်ပြီး ကျွန်တော် ရှေ့ချလိုက်တယ်။ အဘိုးအိုက ညစာစားပြီးပုံ ရတယ်။ အနီရောင်စွက်တဲ့ အမဲသားက ဆိုင်ရောင်းတဲ့ဟင်းလို မယုံနိုင်လောက်အောင် စားကောင်းလှတယ်။ စားဖို့မှူးလုပ်ခဲ့ဖူးသလားလို့ သူ့ကို ကျွန်တော်မေးတော့ အဘိုးအိုက “ချက်တာပြုတ်တာ ကျုပ် ဝါသနာပါ” လို့ပြောတယ်။ ညစာကို ကျွန်တော် ဇိမ်ခံစားရင်း အဘိုးအိုနဲ့ သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းစကား ပြောနေမိတယ်။

သားသမီးတွေက ဟိုးအဝေးမြို့မှာ နေထိုင်ကြတယ်လို့ အဘိုးအိုက ပြောတယ်။

“အိမ်ကိုခွဲပြီး မြို့တက်သွားကြတာပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်က ဒီရွာကို ပြောင်းလာတာပါ”

အဘိုးအိုမျက်နှာက အမူအရာမဲ့နေဆဲပါ။

“ဪ... ဒါဆို ဒီရွာကို သူတို့ မကြာခဏ လာကြမှာပေါ့”
အဘိုးအို ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်ကျမှ အိမ်ထဲမှာ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် မရှိတာကို ကျွန်တော် သတိ
ထားမိလိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက တီဗွီဖွင့်လိုက်တယ်။ တီဗွီထဲမှာ Lawrence of Arabia ရုပ်ရှင်
ကား လာနေတယ်။ Lawrence အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ Peter O'Toole က
သူ့အဖော်တွေနဲ့ သဲကန္တာရမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် လျှောက်နေကြတယ်။

“ဒီကားမဆိုးဘူး၊ မင်း ကြည့်ဖူးလား”

“မကြည့်ဖူးဘူး... ”

အဘိုးအိုက ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတိုင်းကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပါတော့
တယ်။ တစ်ဖက်က အလိုက်သင့်ဖြေရင်း တစ်ဖက်က ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။
တကယ်လို့ တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့သားသမီးတွေ ပြန်လာတဲ့အခါ အဘိုးအိုက ရေခဲ
သေတ္တာ ဖွင့်ပြီး “ကြိုက်တာတစ်ခုရွေး” လို့ ပြောမှာပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာ အဘိုးအိုဟာ ခွေးနှစ်ကောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စိ
တဆုံး နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့မျက်နှာက သုန်မှုန်နေဆဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြတယ်။

ခရစ္စမတ်ရောက်ဖို့ လေးရက်ပဲ လိုတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က မြို့လေး
တစ်မြို့ကို ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ ခရစ္စမတ်အပြင်အဆင်နဲ့ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်
တွေကို နေရာအနှံ့ တွေ့ရတယ်။ ဒီမြို့က အဘိုးအိုနေတဲ့ရွာထက် ပိုလှပိုလင်းတယ်။
တခြားသူ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ မိုတယ်ကိုသွားပြီး အခန်းရှိ မရှိ၊ အခန်းဈေးနှုန်းကို
ကျွန်တော် မေးတော့ မိုတယ်ပိုင်ရှင်က “ပေးစရာမလိုဘူး” လို့ပြောတယ်။

အံ့ဩသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပိုင်ရှင်က ကြင်နာတဲ့အပြုံးနဲ့ ပြော
တယ်။

“ဒီနေ့က ခရစ္စမတ်နေ့လေကွာ” တဲ့။

